

Cổ Tích

» Tác giả: Hứa Chữ

Mười bảy tuổi. Đủ khôn ngoan -dư thừa là khác đối với hoàn cảnh của tôi- để gom góp lại tất cả những lời chửi rửa, mắng mỏ, châm chích, xỏ xiên của những người trong nhà, từ bà nội, chú thiêm ba, cô năm và đám anh em họ, tôi có thể viết được cái lý lịch của mình: một đứa con hoang !

Chồng của.. mẹ tôi, người con thứ hai trong gia đình này, chết sau một cơn bệnh, đem về từ chiến trường, kéo dài ròng rã. Chôn ông xong một năm sau mẹ tôi có thai sinh ra tôi. Không cần nói trong nhaii cũng biết đứa nhỏ đỏ hỏn khóc oe oe ngày đêm này không hề có chút dính líu máu mủ gì với họ hết. Bà nội muốn tống cổ mẹ con tôi ra đường. Mọi người ai cũng chịu chỉ trừ ông nội. Ông tìm đủ lời để biện hộ, kể cả uy quyền của một kẻ lớn nhút trong nhà, để giữ mẹ và tôi ở lại. Nhưng khi tôi vừa được một tuổi, mẹ tôi bỏ đi mất tăm hơi mà không đem tôi theo cùng.

Cho tới giờ tôi hoàn toàn không hiểu nổi lý do tại sao bà đã làm như vậy. Bỏ tôi lại giữa những người không cùng huyết thống. Nhút là không có một chút thương yêu. Những buổi trưa nằm co ngoài gốc rơm, gối đầu lên đùi ông nội, nghe ông ngật ngưỡng với chai rượu ầu ơ dờ

"...gió đưa cây cải về trời
rau răm ở lại chịu đời..đắng cay.."

Tôi đã ngủ thiếp đi với hai dòng nước mắt đầy hờn tủi, oán hận.

Cây rau răm yếu ớt lắt lắt từ từ lớn lên dưới những trận mưa, cơn gió của ghét bỏ, hành hạ, trù dập... trong nhà và chỉ có ông nội là gốc cau lão cho tôi dựa thân, nương náu. Ông cương quyết cho tôi được đến trường như đám con của chú thiêm ba. Buộc mọi người phải đối xử với tôi như một hòn máu ruột. Những điều này khiến bà nội và cô năm bao lần lòng lộng lên vì giận và càng cố tìm đủ mọi cách để hành hạ tôi hơn.

Và không chỉ có nội với cô năm tỏ ra ghét bỏ tôi một cách đặc biệt, thiêm ba cũng không thua. Còn kéo theo đám con mình và cả người chồng. Nhưng tôi không hiểu nổi người đàn bà có đôi mắt nhỏ như sợi chỉ, bén như dao cau này thật sự đã muốn gì. Một đôi lần chứng kiến tôi bị chú ba kiếm chuyện đánh như tử, tưởng thiêm thay vì hài lòng, vừa dạ lại dùng đũa lên rít qua kẻ răng, tưởng tượng như tiếng rít của loài rắn lục đi kiếm ăn trong đêm :

- Nè đừng làm bộ đóng tuồng nữa...Ai không biết mà còn bày đặt...Có giết chết nó đi cũng đừng hòng tui tin ông...!

Tôi đau đớn lết ra gốc rơm nằm bẹp dí khóc vì đau đớn vì tủi hờn và hoang mang. Ông nội đi ăn đám giỗ bên xã bên về không thấy, đi tìm ra tôi đang nằm mê man với những lằn roi ngang dọc trên lưng trên ngực, trên khắp

mình mảy. Chú ba có lỗi đánh đòn rất tàn ác, luôn luôn bắt tôi phải cời trần ra cho chú tha hồ vụt roi. Lần đó ông nội làm lớn chuyện lên đòi thừa công an xã tới bắt chú ba tội ngược đãi trẻ con. Vả lại tới phiên bà nội và cô năm chen vào.

- Ừ ông cứ đi kêu công an xuống cùng cô thằng ba đi...Cứ trọng thứ trôi sông lạc chợ hơn con ruột của mình đi...Tui cũng có đánh nó nữa đó...Còn đầu con già này luôn đi cho rảnh nợ...!

- Bà nói sao...nói sao...đứa nào trôi sông... ai lạc chợ...Dĩ bao nhiêu lần tôi lạy lục năn nỉ bà làm ơn có lòng nhân...thương dùm cho nó...Dầu cho nó lài đi nữa...con gà con chó còn không nở làm đau sao với đứa nhỏ mấy người có thể...

Cô năm trề môi, vuốt vuốt vai bà nội :

- Thôi má ơi...tui đã nói với bà mà...Tía đã...nhận...nó làm máu mủ...ruột rà thì mình phải chịu theo thôi...Không phải là đồ trôi sông lạc chợ đâu má...Không ấy nó mang họ Đinh..của tía đảng hoàng đó hay sao...?

Thiếu ba, sợ ông nội, đang lấy muối xoa bóp cho tôi, hai mắt chột quắc tia giận dữ vốc chặc hai vốc muối sát mạnh lên ngực tôi. Rát buốt và đau oằn người. Buổi tối nằm co quắp trên cái vạc tre kê sát bếp, tôi tức tưởi không ngủ được lơ mơ thấy có những nguyên nhân tạo nên cơn giận dữ của từng người. Của thiếu ba, bà nội, cô năm và cả chú ba. Cũng như phải có lý do nào đó để ông nội cứ luôn luôn che chở, bảo vệ cho tôi ngoài tầm lòng tốt, hay thương người, thương một đứa nhỏ cô út bị mẹ bỏ rơi.

Có tiếng bước chân, tôi hoảng hồn cố ghìm tiếng nấc nhắm mắt nằm im như say ngủ. Ánh đèn dầu và bước chân ngừng lại bên vạc, mùi rượu phả trong không khí. Tôi mở mắt ra meo meo ngó ông nội đang sẽ sàng ngồi xuống bên cạnh. Nội thì thào :

- Né vô cho ông nằm với chớ...!

Xê dịch trên những thanh vạt bằng tre làm những vết roi lúc chiều đau nhói nhưng tôi ráng không nhăn mặt. Sợ ông nội thấy rồi buồn thêm.

- Thôi đừng khóc nữa con...làm con trai phải lì lợm...phải gan góc chứ đừng mỗi chút mỗi meo meo, dậy giặc như cái quân chúa ngưng chúa ngực đó..nội không ưa...

Nội nằm xuống xoa người ôm tôi vô lòng. Mặt tôi chạm sát vòng ngực để trần mươn mướt mùi mồ hôi hoà với mùi rượu của nội thật dễ chịu. Và không làm được theo ý của nội, tôi lại nấc lên khóc. Hai tay vòng qua ôm chặc tấm lưng lớn bè nhẵn nheo của ông.

Để yên một hồi lâu, nội mới hơi đẩy tôi ra, lấy bàn tay chai sần lau nước mắt nước mũi đang đầm đìa trên mặt nói thôi mà...thôi được rồi mà...nín đi rồi ngủ mai còn đi học...nói không nghe nội giận nội ghét luôn thì đừng có than nghe không..Ồ ờ thôi nín đi rồi nội kể chuyện đời xưa...kể chuyện cổ tích cho con nghe...Nín dứt đi nghe không...!

Vẫn là những câu chuyện nội đã kể cho nghe từ lúc tôi còn nhỏ xíu...chuyện con Tấm bị má ghẻ và đứa em hành hạ, hãm hại nhưng được

Bụt hiện ra cứu giúp..Chuyện Thạch Sanh bị Lý Thông chôn sống trong lòng giếng được hoàng tử thủy cung cho phép mầu lên được mặt đất để trở về làm phò mã...Chuyện những người thế cô, yếu đuối khi nguy nan luôn có Phật Trời có Tiên Bụt hiện ra đúng lúc để đỡ đần...Tôi ngủ thiếp đi trong giọng nhura nhựa hơi men của ông nội, êm êm vang trong đêm tối chỉ leo lét ngọn đèn trứng vịt :

-...Đang nức nở khóc Tám chợt thấy Bụt hiện ra hiền từ hỏi..Tại sao con khóc...?

* * *

Chiêm bao, tôi thấy Bụt cũng hiện ra cho mình nhưng không râu tóc dài trắng như cước, tay cầm gậy trúc, áo thụng thắt lưng đào mà Bụt lại cởi trần, râu quai hàm lấm tấm bạc tay cầm cây phảng. Bụt không hiền từ hỏi tại sao tôi khóc mà rền giọng dạy tôi phải cứng cỏi đứng lên, phải chịu đựng để vượt qua chứ không được khóc lóc.

Tôi hiểu hiện thân của Bụt là ông nội. So với cô Tám, tôi đã may mắn có một ông Bụt ở bên cạnh để lúc nào cũng sẵn sàng cứu giúp, che chở bênh vực chứ không đợi đến khi tuyệt vọng mới...chịu hiện ra. Nhưng tôi lại kém may hơn cô vì cô chỉ có mỗi một bà mẹ ghẻ, mỗi một đứa em độc ác để chịu đựng đối phó. Trong khi hoàn cảnh tôi có tới một bà nội, vợ chồng ông chú, người cô và hai thằng cùng một con nhỏ em bà con xúm nhau ghét bỏ, hành hạ mình.

Ba đứa con ông chú, ở nhà, chúng hùa theo những người lớn để hành xách kiếm chuyện với tôi. Ở trường chúng lôi kéo đám bạn học tẩy chay, cô lập tôi. Cả trường, trong lớp, đứa học trò nào cũng biết tôi là một thằng con không cha, bị mẹ bỏ phải sống bám ăn nhờ mà không biết tự ái, không nhục nhã. Những vết roi để lại trên đùi, trên tay tôi, qua miệng ba đứa em bà con, là sự trừng phạt về bao nhiêu là điều xấu xa, hư hỏng mà tôi đã phạm. Quần áo tôi đang mặc trên người là "...mấy thứ đồ má tao tính đem làm nùi giẻ nhấc bếp nhưng ông nội lượm lại cho thằng trôi sông lạc chợ mặc...Ồi má tao nói để làm nùi giẻ nhấc ơ hay lột ỏ chó cũng vậy...đem mà bỏ thí cho quân ăn mày..quân mò côi, mò cút để làm phước làm đức..."

Tôi không tự ái, không nhục vì ông nội đã dạy cho thấy mình không hề là đứa ăn bám sống nhờ. Tôi đã phải quần quật lao động, làm những công việc của một người lớn, như một thằng ở, một đứa giúp việc để có miếng ăn, sự sống. Trong nhà tôi cáng đáng bao nhiêu là công việc như chẻ củi, gánh nước, giặt giũ, tưới rau, xay bột...Tôi còn phải chăn một bầy bò những khi không đi học và không có công việc nhà chờ đợi. Việc bắt tôi phải đi chăn bò đã gặp sự phản đối của ông nội nhưng tôi lại hết sức năn nỉ, xin ông cho mình được làm. Dù sao được gần gũi, chăn nom những con vật chậm chạp, hiền lành này, đối với tôi, vô cùng dễ chịu hơn là phải ra vô chạm mặt những người tôi phải gọi là bà, là cô, là chú thiếu hay anh em.

Cho dù tôi có phải phơi mình ngoài bờ bãi dưới cái nắng chang chang thiêu đốt hay trong những cơn mưa lạnh ướt, căm căm. Còn nữa ở bờ ở bãi này tôi còn có những đứa bạn cùng là "thứ đồ quân chăn trâu, chăn bò" chơi với mà chúng không hề làm tôi đau, tôi buồn cho dù đôi khi cũng dè nhau ra mà...đập lộn toi bời.

Những đứa bạn này cũng biết được hoàn cảnh của tôi nhưng không hề xa lánh, khinh dể nếu không nói là xót xa, ái ngại giùm. Những lần tôi lúa bò ra bãi với những vết roi bầm tím ngang dọc trên thân thể, hay dấu tay còn đỏ tím trên má và nước mắt còn đoanh tròn, chúng đã xúm lại ái ngại nhìn tôi bằng những tia nhìn đầy thương cảm. Thằng Tám ghẻ mím môi dụ mẹ họ sao mà y không oánh lại con mẹ..Đụ má nó con người ta để ra để cho con mẹ đánh hử...! Con Xên thì rơm rớm nước mắt lôi túm muối xã trong phần cơm đem theo ra để tui bôi lên cho ngen Nghị...có xã trộn chung chắc là hơi rất nhưng mà...Chắc..chắc..mới một phải nhớ đem theo bịch muối..Tổ cha cái đầu sao cứ quên trước quên sau hoài à..Tám ghẻ trộn mắt gì mà y...bộ mà y muốn thằng Nghị bị đập hoài sao mà đem muối theo phòng hờ..? Tôi ngen ngào thôi thôi rồi lấy gì mà ăn cơm...có túm muối xã chứ đâu có gì khác nữa..Thằng Nuôi chắc lưỡi thì gom lại hùn ăn chung với nhau..sợ gì...chút nữa tao xuống ruộng bắt mấy con rạm lên nướng ăn cơm ngon bổ cha luôn ngen...Mày cứ để cho con Xên bôi muối đi..! Hai Lẹo cười hihi cùng lắm mình đem thằng Nghị ra nướng ăn thịt...không thấy con Xên đang ướp muối xã nó hay sao bây..

Xên vừa hít mũi vừa nguyền đồ vô duyên thú..mình mà láchmình ăn thịt người đi chứ ai..mai một có Thạch Sanh chém mày đứt đầu cho hết vô duyên...! Hai Lẹo vênh mặt lên chém cái đầu mày...Có chém thì thằng chả xách búa đi chém con mẹ ba Tâm với con mẹ năm Bích kìa...đó mới là hai con mụ chần tinh, gấu ngựa đáng phải chém bay đầu...à quên còn con đi mén Liễu nữa...chém mẹ luôn để nữa lớn cũng chần ăn trăn quán như con gái mẹ nó ngen..Tám ghẻ quắc mắt còn thiếu bả chần tinh già nữa..bà nội của thằng Nghị...chém luôn để làm chi cho chặt đất..Con Nhót này giờ im lặng mới lên tiếng :

- Mẹ bà cái con đi ngựa Liễu...bữa nào tao đón đường dện cho nó một trận...Cam đoan quỳnh không đẹp không lấy tiền..Mẹ cha cái mặt giàu có hơn ai mà vác hắt lên trời...Tụi bây có thấy mỗi khi nó đi ngang chỗ mình mặt nó dựng đứng như cái dốc không chớ..Mẹ bà nội cha nó..

- Không phải cái dốc...mặt nó dựng lên như ..con c...đang núng...hehehe..Lẹo nói.

Cả đám nhào ra cười chỉ có Xên bẽn lễn ngó xuống. Tôi quơ tay thôi thôi mà nói trây trúa quá coi chừng lưỡi mọc mọc lẹo đó Lẹo ơi...Lẹo vênh váo kệ tao mà y...không phải con đi mén Liễu không mà bữa nào đón đường dện cho thằng Tùng thằng Bách một trận cho chừa tật ưa ăn hiếp thằng Nghị ngen bây..?

Ăn nói trây trúa, thô cục, chửi thề, chửi tục giòn như nhai bắp rang. Nhưng

những "quân chần trâu, chần bò" này không hề ác độc, xảo trá. Không ăn gian nói dối, vu oan dấn họa cho tôi bao giờ hết. Nên thời gian lang thang "kết bè kết đảng" -lời mấy người đàn bà trong nhà- ngoài bãi, ngoài bờ là khoảng thời gian tôi thật sự được sống thoải mái, tự tin vui vẻ chứ không phải căng thẳng, đề phòng. Hồi hộp chờ những tai họa vô cớ, vô lý luân phiên đổ ụp lên đầu cổ, lên người khi trở về ngôi nhà gạch nền cao tới ngực đó.

Những thứ đồ chỉ để làm nùi giẻ nhấc lò nhấc chảo nếu không sẽ đem lót ổ chó hay chuồng gà đem thải ra cho tôi mặc che thân dường như vẫn còn làm cho thiêm ba thấy tiếc, thấy uổng nên xì xầm, to nhỏ với chú sao đó sáng nay, nghỉ học, tôi sửa soạn lừa bò đem chần chú ba chặn tôi ngay cửa chuồng :

- Ê mày..cho ăn mặc đàng hoàng mà không biết gìn giữ...Ra đồng ra ruộng chơi bởi giỡn hớt với đám chần trâu cứ làm rách hoại...lưới chài cũng không chịu nổi nói gì vãi vốc...Từ rày đi lừa bò mày ở trần cho tao nghe chưa...Đáng lẽ cho mày cởi truồng luôn cho đáng kiếp nhưng ông già cứ hay chỏ miệng vô nghe điếc con rái quá...Bà nội nói từ rày mày chỉ mặc xà-lông đi lú bò là đủ rồi niết không...?

- Dạ...!

- Dà là sao chứ..Là biết rồi thì cởi áo ra đưa đây thẳng đầu trâu mặt ngựa...Đồ tội báo oan gia kia...!

Cái áo ngã màu cháo lòng vá chi chít tôi mặc đi chần bò phải cởi ra đưa cho chú ba. Chú xé dễ dàng như xé một tờ báo cũ vừa hăm hừ con phen mai một năm ỏ rồi...lót rơm tội cho mấy con cún xót lắm..có cái này cũng đỡ..Vung cành tre nhỏ lừa mấy con bò đi tôi còn nghe giọng rống rít chua lét của người vợ rõ ràng nghe chịu nhận nó là thứ mặt ngựa..mặt dài giống y chan mặt của anh rồi chứ gì...Tôi chớp mắt để thấy rõ mặt lồi lõm của con đường đất vắn vèo dẫn ra bãi vừa hoi so vai vì cái lạnh của sớm mai đang làm mình mẩy nổi gai ốc. Và lạnh ướt trên hai má.

Con Xênh lật cái nón lá rách xuống hơi nhúu mày ngó tôi, đang nằm gối tay ngó lên tàng sung xanh rậm :

- Mới sáng sớm mà đã cởi trần rồi...Lại nằm trên cỏ ướt coi chừng hơi sương sẽ bị cảm bây giờ đó..!

Tôi lom còm ngồi dậy, ngượng ngịu muốn né tránh cái nhìn như lương vương của Xênh trên ngực, trên vai, xuống bụng của mình. Tia mắt con nhỏ hay vì cỏ còn ướt sương đã khiến mình mẩy tôi mọc gai nhưng mặt mày thì thấy nóng hừng lên. Tôi lúng túng :

- Thấy chắc bữa nay trời nóng nên...ở trần cho mát..Trưa thế nào tụi nó cũng rủ đi tắm sông...Sao bữa nay lừa bò sớm vậy...?

Xênh ngồi xuống sát bên tôi, chăm chăm ngó rồi chặc lưỡi :

- Mấy vết bầm cũng chưa tan hết..Chặc..chặc..ông đánh Nghị bằng cây gì mà độc dữ vậy..?

Tôi thấy rõ là mình bị hoá đá..nhứt lặc hổ dưới bụng đang được hai cái đùi

khép lại che dấu vì bàn tay mát lạnh của đứa con gái đang xoa xoa lên mấy vết roi còn thâm xanh chỗ ngực, chỗ bắp vai. Xênh mơn man :

- Ông đánh..anh bằng thứ gì vậy...cùi tạ hả..?

- O..ơ..không..đánh bằng roi mây...Nhưng mỗi lần đánh chú ba bắt tui phải cởi áo ra cho ông quất...

Bên tai tôi lại vang vang giọng cười nhon như chông cau của người thiếm dâu..ba thứ chài..thứ lưới đó mà còn lành chỗ nào nữa mà anh sợ rách phải bắt nó cởi ra...Thôi đừng làm bộ nữa..có thiệt bụng muốn nó đau hay không...Đánh nó hay đánh phủ đầu con này đây...Trời ơi không lẽ tôi xụp xuống mà lạy thiếm ba đừng đổ thêm dầu vô lửa nữa...Những lời nói chêm của thiếm y hết như những gáo dầu đổ thêm vô ngọn lửa giận đang hừng hực cháy của chú ba. Làm cho nó phụt cao thêm đẩy mạnh thêm cánh tay cầm roi chú đang tới tấp vụt xuống lưng..xuống ngực..xuống phần vai trần trụi đã nổi lằn ngang lằn dọc của tôi.

- Em..ơ..ơ..tui nghe mấy đứa nói thằng chả đi kiếm toàn mấy gốc mây già đem dĩa chặt làm roi..Thằng Bách còn hăm he sẽ xúi ba nó đem ngâm nước tiểu rồi đóng đinh vô đánh cho..anh rách thịt làm độc cho đáng kiếp..Trời Phật Mẫu mẹ ơi..sao có thứ con trai gì ác hơn quá thể như vậy...Nghe không màem..tui..cũng còn rùn mình huống hồ ra tay làm...Đánh con trâu con bò của mình người ta còn dơ cao đánh khẽ..quất gió để hù thôi..Huống hồ đánh một con người..đứa cháu...!

Cả người tôi căng lên không phải vì nhớ lại những trận đòn mà vì bàn tay êm êm, mát mát của Xênh đang xoa xoa quanh đầu núm vú mình. Chỗ đó đâu có trúng roi đâu ? Giọng Xênh đang thấp càng thấp thêm tới độ nghe như hỏn hển..anh Nghị...ngộ ghê..núm..vú của..anh có mọc mấy sợi lông...như chỗ.hai lôm..nách...Anh còn..còn chỗ nào mọc.. nữa hông vậy...?

Thiệt ông nội nói đúng, cùng trang lứa con gái khôn -thành tinh- hơn mấy đứa con trai. Buổi sáng còn mờ sương hôm đó con Xên đã...phá trình tôi. Ông nội cười kha kha -hôi nồng mùi rượu- nói hai chữ này khi nghe tôi tình thiệt kể lại chuyện đã xảy ra trong đám cây cắc kè rậm rì.

- Con thấy làm sao nói cho ông nghe coi...?

-..Ư..ư..thấy...đã lắm phải không nội..? Hồi bằng con ai..làm bộ dạng tuột quần nội vậy...?

Ông nội ngó xa xăm miệng cười cười không nói. Bà nội thường day nghiêng với cô năm mẹ bà ngó hàm râu quai nón của thằng cha già sao tao ghét cay ghét đắng..Cô năm chưa lét ghét hay mê...Thôi má ơi.. bà còn mê ông nên mới ghen..mới đau khổ như vậy đó...! Tao còn mê thằng già mất nét thằng già ó đâm cho thiên lôi bửa, cho cây đa cây đề tao chết liền..Bà nội cùn quần. Cô năm cười lãnh lớt thôi chưa trời mưa thiên lôi còn gác búa năm ngày..Giờ tía mà đề bà..bữa là bà sẵn sàng chết liền...ai hông biết..Bà nội xùng lên đồ con đi thúい thây lầy lượ..đồ con đi sấu tấp hùm nhai...ham mấy chuyện đó sao không đi lấy chồng phứt cho rồi cho chúng khỏi nói lén là

gái già..ba mươi mấy tuổi mà còn ngủ chung với má..!

Cô năm chưa ngủ với đàn ông nên tánh tình khó chịu, dữ dằn. Mỗi khi thấy tôi bị cô kiểm chuyện mắng mỏ, hành sách, ông nội cũng thường an ủi như vậy. Nhịn nó đi con..thứ đàn bà không có hơi trai nên bất thường khi mua khi nắnng...đừng thềm chấp..! Và con..Xênh đã có hơi trai nên mới mềm mỏng, dễ thương như vậy ? Một lần vô tình tôi nghe thằng Lẹo và Nuôi nói chuyện về hai đứa con gái thả bò chung :

- Cái con Xênh ngó coi dễ mê hơn bà nội Nhót...Mẹ ơi ngó cặp vú này này của nó mà tao muốn ở tù luôn..

- Ôi thứ "Gái có hơi trai như thài-lài gặp hơi cực trâu" mà...Ừ nỡ cho đủ rồi nỡ luôn cái bụng...thề lè ra tha hồ khóc tiếng..Ấn-độ...

- Mày nói vậy bộ..bộ...con Xênh ngủ với thằng nào rồi sao...Tao thấy coi bộ nó chịu đèn thằng Nghị mà..Hổng lẽ là hai đứa tụi nó...?

- Con đi ngựa Xênh mà luôn con bà cô Nhót nữa...Hai đứa nó điều khoái thằng ông nội Nghị hết..Còn chuyện có làm ăn gì chưa thì tao chưa biết nghe...Cái bộ vó thằng Nghị giống gặm cửa mả quá nên tao hổng chắc... Tôi đem lời bàn tán của hai đứa này kể hết cho nội nghe. Ông cười khà khà hỏi con có ngán bị tụi nó bắt quã tang không vậy ? Con không ngán vụ này...chỉ sợ..sợ con Xênh...có bầu thôi nội à...Ông nội tu rượu rồi khà một tiếng sáng khoái có bầu thì nội cưới nó cho con..Chịu không ? Tôi thờ dãi bất giác để tay lên vai, chỗ lằn roi của chú ba để thành cái sẹo nhỏ, thôi nội à..mình con đủ rồi..còn đem thêm con Xênh về đây chịu chung nữa hay sao..? Nội hơi cười nhếch biết đâu giờ một mình ên nên con cứ cần răng mà...chịu..có con Xênh về để che chở cho nó con sẽ biết...chổng...chứ không còn...chịu nữa..

Tôi thở ra :

- Nội à...

- Cái gì...?

- Sao mà họ ghét con dữ vậy...còn nữa...sao ông nội lại thương con dữ vậy...?

- Hừm...nếu cũng ghét con hoá ra ông là...chó hùa theo tụi nó à..Nhưng sao mà ỷ thắc mắc chi chuyện bọn nó thương hay ghét..? Bộ một mình ông thương mà chưa thấy đủ hay sao chứ..?

- Đủ...con chỉ cần ông nội thương là đủ lắm rồi..

- Vậy ha...Vậy sao còn đi dụ cho con Xênh thương thêm nữa vậy..?

Tôi biết nội chọc ghẹo mình nên nằm dài xuống đóng rơm gói đầu lên đùi ông. Mùi mồ hôi lẫn mùi rượu phả ra từ người nội lúc nào cũng nồng nồng một mùi quen thuộc vô cùng dễ chịu. Nội lùa bàn tay chai sần vô mái tóc khét nắng của tôi nói ngủ một chút đi...có muốn nội kể chuyện đời xưa cho nghe không vậy..? Thôi đi..con lớn rồi mà...

Trong giấc chiêm bao giữa trưa, tôi thấy mình lui cui đào hủ đựng xương con bông tội nghiệp lên, khui ra thấy đầy những vòng vàng, nữ trang và quần áo dành cho cô dâu khi đám cưới...

Trong cổ tích, giấc mơ cô Tấm luôn được Bụt làm cho thành sự thật còn tôi những giấc mơ đẹp luôn bị phá nát bằng những lần roi, cú đấm kèm theo lời chửi rủa :

- Giờ này không ngóc dậy xắt chuỗi cho heo ăn còn nằm thúi xác ra tới chừng nào nữa thằng ôn hoàng dịch lệ...

- Mày đợi tới đứng bóng mới chịu động dậy cái thầy trâu xuống giường lừa bò đi phải hôn ông vua con..Mẹ bànội cha mày ăn rồi chỉ biết nằm ẽnh thầy ra đó dần giường dần chiếu để không thôi bị cuốn cong hết chắc..!

- Đụ mẹ trưa trời trưa trật rồi không chịu xuống giường đợi tao công hay sao thằng đầu trâu mặt ngựa...Quân trâu sanh mọi rợ...!

Một buổi trưa ngủ quên ngoài gốc rơm, chú ba đã đánh thức tôi dậy bằng nguyên một thùng phân heo tạt xối lên người nhưng sau đó không cho tắm gội bắt phải xắt xong một đồng chuỗi lớn. Tôi cắn răng chịu đựng mùi hôi thúi làm cho xong việc vừa hiểu được thâm ý tàn ác của người đàn ông phải gọi bằng chú kia. Ngoài việc muốn hành hạ thân xác ông ta còn muốn tôi không còn chỗ để ẩn náu làgốc rơm ở cuối góc vườn. Nơi tôi vẫn trốn ra để khóc sau những trận đòn, những khi bị chửi rủa vànhút lảnhững buổi trưa thật..êm đêm gối đầu lên đùi ông nội ngủ vànghe kể chuyện đời xưa.

Sau thùng phân heo, thêm ba đêm mấy bội gàra nhốt nơi đó nhưng có thể trên cao mù mịt Trời không nhìn thấu xuống thì đã có Bụt thay ông màtrừng phạt họ. Một đêm chồn cáo mò tới quần nát mấy bội gacủa thêm giết sạch không chừa một con. Cặp mắt hí của thêm long lên sông sọc:

- Cao tăng cô tổ con đi mù nội cha nó mấy con chồn chó đẻ mấy con cáo súc sanh...tao màbắt được tao lột da bây liền liền...!

Tôi chưa kịp cười thầm vì câu chửi mấy con chồn làthứ...chó đẻ đồ..súc sanh thì tái mặt vì giọng mái của thằng Tùng eo éo :

- Phải hôn đó má...Hồng dám đâu ghen...Coi chừng con chồn.. lùì này đi hai chun màhồng có đuôi đó ghen...Con chồn này hồng có lông trụi trụi nên hồng giống chồn chỉ có tâm địa cáo chồn thôi..Thù mình màác nhơn đem mấy con gàra chịu thế...dễ sợ chưa...!

Tôi mau lẹ bỏ đi ra khỏi nhà. Nó mới làđứa con trai có tâm địa cáo chồn, ác độc luôn luôn tìm mọi cách để gây sự vu cáo để được nhìn tôi bị hành hạ làm trò vui. Tôi rùn mình nhớ lại ánh mắt hau háu của Tùng mỗi khi chú ba bắt tôi lột áo ra để đánh. Ánh mắt của nó tôi cảm nhận được sự thích thú, say mê khi ngó những lần roi vụt vun vút xuống thân thể trần trụi của tôi. Sung sướng khi ngó tôi oằn oại, vật vã trong đau đớn. Có lần tôi nghe được nó rì rầm với thêm ba :

- Má nè..mai một kêu ba lột quần nó luôn đánh mới sướng...!

- Gì vậy..bộ con muốn ông nội bây dậy giặc..đốt nhàhả...Màxúi gì ác ôn vậy con...bắt cởi trần đánh đủ rồi...Lột hết ra lở đánh trúng chỗ nhược có bề gì lòi thôi lắm..Vớì lại nó cũng..lớn bộn rồi bắt trần truồng coi sao được...!

- Cho đáng kiếp...Đánh cho chết luôn đi..Con như ba con sẽ làm vậy đó..

Thiêm ba thở hắt ra rồi bỗng hỏi :

- Mày..thiệt tình tại bây không thấy có chút tình cảm gì với thằng ôn dịch đó hay sao ? Không thấy..không coi nó là..anh em..ờ..ờ..anh em bà con sao...?

- Hồng dám đâu...Mắc mớ gì mà phải thương nó chứ...Con còn muốn ba giếttttttt..nó đi cho khuất mátttttt...

Lời nói năng kéo dài của Tùng nghe ớn thót như một đứa con gái. Và không chỉ mình tôi nhận thấy, đám bạn bè trong trường và đám trai gái trang lứa trong xóm cũng hay chọc Tùng là lại cái, bê-đê vì kiểu nói năng cộng thêm điệu bộ có hơi mềm mại của nó. Con Xanh cười khúc khích cũng hên là nó hơi ô dề có da có thịt chứ lở mồm yếu thì nó còn lã lợt, yếu điệu tới đâu nữa.

Thằng Lẹo phun nước miếng đu bám nó đi cái kiểu xàng hết con lộ như vậy hồng phải thứ thiệt đem tao ra mà chém đầu..!

Với điệu bộ, cử chỉ và cách nói năng nhiều nét mềm mại nhưng Tùng mang một tánh tình hết sức hung hiểm đáng sợ. Nên tôi luôn luôn tìm cách tránh né nó để khỏi bị dán họa vào thân. Bao nhiêu buổi trưa ngủ ngoài cây rơm giựt mình mờ mắt tôi thấy Tùng đang đứng dựa vào thân cau nhìn mình trần trối. Ánh mắt thằng...em bà con kỳ lạ khiến tôi nhột nhột, bất an. Và những khi bị bắt quả tang, nó thường đỏ mặt ngoe ngoắt bỏ đi để rồi chiều đó hoặc sáng hôm sau tôi sẽ bị thiêm ba chửi và chú lồi ra đánh. Lần nào Tùng cũng lảng vảng bên cạnh để chứng kiến tôi bị đòn bằng vẻ mặt vô cùng thích thú. Tôi đau đớn tức tối hiểu ai gây ra chuyện cho mình tức khắc.

Bây giờ tôi đã nhẹ nhàng ghê lắm vì không còn phải đi học nữa. Mọi người trong nhà bắt tôi phải bỏ ngang vào năm lớp sáu và ông nội có can thiệp nhưng không thành công. Tưởng tôi buồn, nội an ủi nhưng sự thật trái lại. Tôi rất mừng và thấy nhẹ mình vô cùng. Trường học là nơi tôi sợ hãi phải có mặt sau ngôi nhà bề thế này. Và con đường dẫn tới trường mỗi ngày đối với tôi là con đường mọc đầy những thứ gai góc, lốt toàn chông nhọn, rải kín miếng chai khi phải đi chung với anh em của Tùng. Lúc còn nhỏ tôi là..con ngựa để ba anh em nó thay nhau cỡi khi tới lớp cũng như lúc trở về. Còng lưng đi trên khoảng đường dài còn phải chịu những cú hích gối vào hông, cổ tình xiết cổ cho nghẹt thở có khi thằng Bách còn túm tóc tôi ghệt ngược ra sau giựt giựt như giựt cương một con ngựa thật. Và khi tôi nặng nhọc đeo Bách hoặc con Liễu trên lưng, Tùng đi theo sau dùng nhánh cây bẻ ven đường hoặc cọng lá dừa tước quất lên hai bắp chân tôi miệng trót trót như đôn đốc.

Dường như Tùng rất khoái hành hạ làm đau kẻ khác. Lấy đó làm niềm vui thú. Phải nó thẳng tay đánh hai con chó Văn và Mực nuôi trong nhà hoặc liên tiếp đập cho tơi tả, tan nát nguyên một khóm bông hay ngồi thích thú nó mấy con cá lia thia tàu của nội dĩa dựa ngộp chết trên sân gạch mới thấy hết được sự tàn ác bất thường của thằng này.

Nhưng có một lần tôi bất ngờ chứng kiến trò chơi của nó sau vườn để càng thêm thắc mắc, rối rắm hơn về Tùng. Trưa đó chú thêm ba và bà nội cùng cô năm đi ăn đám giỗ. Làm xong công việc tôi lui ra gốc rom định ngủ một chút thì nghe có tiếng éo éo của Tùng và thằng Bách :

- Đừng sợ...hồng có gì đâu...mày cứ làm mạnh đi rồi anh hai cho ăn nước đá đậu đỏ bánh lọt...Nghen..!

- Nhưng...nhưng rui anh bị gì thì sao...ba đánh tui sao...Thôi đi chơi gì kỳ...

- Không sao mà...Chờ ơ thấy thằng Nghị hông...nó có bị gì đâu..Chơi cho vui thôi...chứ thằng Nghị nó bị thiệt đó cũng có sao đâu...Làm đi rồi tao dẫn đi ăn nước đá mà...!

Nghe có tên mình nên tôi tò mò nhẹ nhàng nép sau cây rom xem hai anh em Tùng đang...chơi trò gì mà Bách vùng vẫy còn Tùng thì hết lời năn nỉ. Và tôi giật mình khi thấy Tùng đang cởi trần đứng vòng tay ôm sát thân cau còn Bách thì lăm lăm một bó nhỏ lá dừa tươi đã tước hết phần lá xanh chỉ còn lại cọng gân vàng. Thứ roi nó hay dùng để đánh tôi mỗi khi bắt làm ngựa lúc còn đi học chung. Tùng ngoái lại đốc thúc bằng vẻ mặt nôn nao, phẫn chấn. Tôi cau mày không hiểu sao nhìn mặt nó lại liên tưởng tới gương mặt con Xanh lúc đã trần truồng ngã dài trên cỏ nhìn tôi chờ đợi. Tùng chặc lưỡi :

- Đánh đi mà...đánh mạnh đi không có sao đâu mà....

- Thiệt hén...tui quất đau ráng chịu nghe...hồng có mét ba mét má nghe...Tui quýnh như ba quýnh thằng Nghị lận à..Chịu không..?

- Chịu...đánh mạnh đi...Giọng Tùng như rên.

Thằng Bách vun roi lên quất mạnh lên lưng anh. Một lần đỏ nổi bật ngay trên làn da trắng. Tôi giật mình xém chút đã la lên ngăn cản nhưng kềm được. Vậy mà Tùng như chua bằng lòng, nó rên rỉ đã nói mày đánh cho mạnh đi...đánh như ba đánh thằng Nghị mà...Con trai gì yếu xiu...! Có lẽ giận vì lời chê Bách vun thẳng tay và liên tiếp quất vừa nói nè..nè...yếu nè...Tùng oằn oại vì đau thấy rõ nhưng vẫn ghì chặt thân cau chịu đựng miệt rên lớn...nữa đi...nữa đi...mạnh nữa...mạnh nữa...

Tay và lưng tôi lạnh ngắt mồ hôi. Tiếng gân dừa vút trong không khí nhắc tôi tiếng vút của cây roi mây mỗi khi bị đòn. Đau rách thịt, tét da tại sao Tùng lại bày ra trò chơi dễ sợ này ? Nó còn thay đổi vị thế nhận đòn, xoay mặt ra cho thằng em bửa roi lên ngực, lên bụng. Mắt nhắm nghiền miệt rên rỉ...và tôi ngồi thụp xuống thở dốc. Tiếng rên nghe quen như tiếng tôi và con Xanh vẫn bật ra khi...chơi nhau !

Đó là thằng anh. Thằng em còn dễ sợ hơn nữa. Trò chơi không bình thường của Tùng bị cô năm phát giác ra lúc Bách đang bắt chước thêm ba, lấy muối xoa lên những lần roi ngang dọc khắp mình mẩy anh nó. Cô năm ré lên :

- Cha mẹ ơi..thiên địa quỷ thần ơi ai đánh mày dữ vậy nè Tùng...Ôi trời ơi...chị ba ơi ra mà coi nè...ai mà đánh thằng Tùng ác ôn như vậy...

Không chỉ thêm ba mà cả chú nữa, mặt mày đỏ khé chắc uống nhiều rượu

chỗ đám giỗ. Ngó thấy Tùng, đang lính quính chụp cái áo muốn mặc vô, thiếu ba hét còn lớn hơn cả cô năm :

- Ôi trời ơi...Sao vậy...ai...ai...đứa nào đánh con dữ vậy...Trời ơi là trời chết con tui rồi...Trời ơi ai đánh con lần ngang lần dọc...có phải ông nội không...Chắc ông lại bình thẳng...

Mặt mày Tùng xanh lè nhưng không bằng mặt thẳng Bách. Và hàng này òa lên khóc kể lể :

-...Hồng phải ông nội ba má ơi...Là thẳng Nghị đó...con thấy nó trói anh Tùng vô góc cau rồi lấy roi dũa đánh anh Tùng đó..Hu hu nó nói ba đánh nó giờ nó đánh lại anh Tùng trả thù đó...Phải hông anh Tùng...thẳng Nghị nó trói anh lại đánh anh phải hông...Con đợi nó bỏ đi mới mở trói cho anh hai rồi lấy muối xức cho anh...!

Tùng gật đầu yếu ớt, lí nhí...thẳng Nghị...thẳng Nghị...Chú ba gằm lớn lên thẳng chó đẻ...nó đâu rồi Đu mẹ tui phải giết nó chết mới được..Cô năm có vẻ ngạc nhiên :

- Thẳng Nghị ?..Hồng lẽ nó..sao...?

- Chớ còn ai nữa...Ôi trời ơi tui kêu công an còng đầu nó...nó đánh con tui...Ôi trời ơi...!

Mình mảy tôi lạnh toát vì bất ngờ, vì sợ và vì tức giận. Không ngờ được thẳng Bách có thể xảo trá đồ tội cho tôi một cách trơn tru như vậy. Tôi lão đảo gượng đứng lên bước ra khỏi góc rơm, nghệt thờ nói một cách khó khăn :

-..Láo...nói láo..Mày đừng vu oan cho tao...Hai đứa nó nói láo..Tụi nó..

Tùng chột nhảy chồm lên hét lớn :

- Mày..làm...Mày làm...Nó trói con lại đánh đó...Nó đánh con..!

- Nó đánh anh Tùng,,nó chứ không phải con...Mày đánh...mày..mày..!

Chú ba xông tới táng một cái như trời giáng vào mặt tôi. Đau và rát tới ứa nước mắt. Tôi té ngã xuống đất chưa kịp ngồi lên thì chú sấn tới đập thêm hai đập lên ngực khiến tôi không còn thở nổi, mắt hoa lên..Giọng cô năm bỗng như hun hút...ê ê..anh muốn nó chết thiệt sao...khoan đã...khoan đã...

Trong màu đen đặc quánh tôi còn mơ hồ chờ thấy Bụt hiện ra giúp đỡ nhưng bỗng té nhào vào một ao nước lớn, lạnh. Vùng vẫy oằn oại tôi cố trồi lên để thở và mở mắt ra. Qua những giọt nước ròng ròng trên mặt trên mắt tôi thấy chú ba, thiếu ba, hai thẳng khốn nạn và cô năm. Trên tay chú ba là một cây roi mây lớn cọng. Phản ứng tự nhiên tôi vùng lên để bỏ chạy nhưng vô ích. Họ đã lột trần truồng tôi ra trói chặt vô thân cau. Thiếu ba ré lên :

- Nó tỉnh lại rồi...thẳng chó đẻ tỉnh lại rồi kìa..

Chu ba cười gằn :

- Đụ mẹ mày mới tỉnh là đã vùng vẫy hả... Biết sợ rồi phải không con...Đụ má mày...lần này tao đánh cho mày què luôn...bại liệt luôn coi mày còn dám đụng tới con tao nữa không...

- Ủa đánh đi...đánh đi ở tù tui chịu cho...Cao tăng cô tổ con đi mụ nội cha

mây...Mây dám động tới con tao à...

Cô năm dặm chân :

- Chị ba vừa phải thôi chị chửi con mụ nội cha nó lài vậy chị...?

Thiểm ba không thèm trả lời sấn tới bên chú đẩy mạnh đập chết mẹ nó đi còn chờ gì nữa...xót xa phải không...? Chú ba vung thẳng tay lên vạtôi nhắm kín mắt lại cả thân thể căng cứng vì sợ hãi với ao ước mình được chết ngay đi lúc này..

- Ngừng lại ! Bây đang dở trò gì đó...!!

Ông nội ! Tôi mở mắt ra vàòà lên khóc :

- Cứu con ông nội ơi...Con sợ lắm cứu con...Con không làm...con không có làm nội ơi...Tội nó đổ oan cho con...

Ông nội bước tới giằng cây roi trên tay chú ba bẻ đôi liệng ra xa rồi với cây móc đang cầm trên tay ông cắt đứt mớ dây trói nhằng nhịt trên người tôi. Không còn sức ghệt của mớ dây, tôi đổ nhào vào người nội.

- Bây làquân ác nhơn...một đám như vậy xúm nhau vây giết một đứa nhỏ như vậy sao...? Quân mọi rợ...!

Thiểm ba chồm chồm lôi thằng Tùng đẩy tới trước ông :

- Nè ba coi đi...ba coi đi...nó trói con tui lại đánh như tử như vậy thì sao..không mọi rợ không ác nhơn sao...

- Thằng Tùng mới làcháu nội của ba ghen...Ba nhớ dùm ghen.. Chú ba gay gắt.

Nội đâm mạnh cây móc lún ngập đất, găm lên :

- Ai cũng làcháu của tao hết..! Cho dù không phải..cho dù làngười dung bây có quyền đánh đập một đứa đáng tuổi con...không có gì tự vệ như vậy sao..?

- Chớ nó đánh con của con thì sao...?

- Tao không tin ! Có cho thằng Nghị ăn gan Trời nó cũng không dám làm chuyện này...Tùng...nói cho ông nghe ai đánh mây...?

Tùng không trả lời màBách vừa rống vừa khóc :

- Nó đánh...thằng Nghị đánh chứ không phải con...Thằng Nghị đánh anh hai chứ không phải con...huhuhu...Anh hai nói đi nói thằng Nghị đánh anh đi..

- Ủa...Cô năm trợn mắt ngó Bách...khi không lại chối làkhông phải mây...Ai nói mây hồi nào...?

- Cần gì nói...Thấy bây dậy giặc... thấy ông nội binh con mình muốn đốt nhàmuồn giết hết nó phải sợ phải nói cần chứ sao nữa..!

Bà nội ra tới ngó tôi bằng cặp mắt thật dễ sợ. Cô năm có vẻ quỳnh quáng má..má..bà..bà..làm ơn ...mà..Bà nội the thé hất tay cô năm ra :

- Không ơn nghĩa gì hết...Tao chịu hết thấu rồi...tao chịu hết thấu rồi..Đồ giả nhơn giả nghĩa..

Vừa rít bà nội vừa đâm tay thùm thụp vô ngực mình vừa chơi chơi lên như đập trúng ổ kiến vàng. Ông nội ngạc nhiên :

- Cái gì màchịu hết thấu...ai bắt bà...ai giả nhơn nghĩa ở đây...? Bàdiên

luôn rồi sao..?

- Điên ! Điên...tui màđiên được cho sướng...Trời bàơi phải chi tui điên được..Ai bắt tui chịu ! Ai nữa làthằng cha giàmất nét làthằng cha giàham ăn...thằng giàchuyên nói nhơn nghĩa màđám làm chuyện loạn luân...Làông...thằng cha giàđ..dâu..Thằng giàđi lấy con dâu còn đang để tang con trai mình...Làông tui nói ông đó...Trời ơi làtrời...có ngu mới không biết tại sao ông cứ chăm chăm binh cho nó..che chở cho con đi ngựa mất nét hư thân kia...Rốt cuộc nó cũng cuốn gói theo trai bắt ông lãnh cục nợ đời này...!

Vòng tay ông nội cứng lại như bồng hoá đá nên không còn giữ được buông tôi tuột nhào xuống đất. Tôi thì lã đi, mềm oặt khi nghe những lời gào thét dễ sợ đó của bà nội. Màkhông chỉ có tôi, tất cả mọi người đang có mặt điều như chết giấc trong một lúc vì những lời vừa tuôn ra này. Rồi kẻ tỉnh lại trước làvợ chồng chú ba. Thêm cười lên hăng hắc như vừa trút được gánh nặng :

- Ui trời trời...thì ra làvậy..thì ra làông binh con chứ không phải binh cháu nội...Trời làm tui cứ tưởng là...!

Chú ba gầm lên :

- Má nói đúng lắm...ba làmột người bắt nhơn...đạo đức giả...Đu mẹ.. ba làm sao không dám chịu để cho tui lãnh đủ...Bao lâu nay con vợ tui nó cứ nghi tui lấy chị dâu để ra con màkhông dám nhận..Nó cứ hành hạ tui hoài gia đình xào xáo...Tui...tui...không dè làba...Trời ơi làtrời ơi..

Ông nội cũng gào lên tiếng Trời ơi...cùng lúc với những tia máu phún ra rồi òng ọc trào ướt cảm ướt ngực. Ông đổ xuống như bị chém ngọt bởi một nhát phản thật bén, chúi dài trên mặt đất tay chân co giật từng cơn.

Cô năm ré lên ba ba ơi...trời ơi ba.. ba..Có phải không tất cả xông vào vực nội lên rồi cùng nhau xoay tròn...xoay tít...xoay bằng một tốc độ vun vút đến đổi cây cảnh chung quanh và cả bầu trời trên cao cũng xoay theo. Xoay thật nhanh..nhanh tới mờ mịt rồi trở thành một màu đen hun hút...

Không biết bao lâu, mở mắt ra tôi thấy mình vẫn còn trần truồng, nằm co quắp bên gốc cau. Tôi đang nằm ngủ trưa vànhững gì vừa rồi chỉ làmột giấc chiêm bao dữ phải không ? Nhưng ngay lúc đó cặp mắt hấp háy của tôi chạm trúng cây mác của nội còn cắm sâu gần đó cũng như đóng dây lằng nhằng nơi gốc cau. Tất cả làcố thật ! Tôi đưa tay bóp mạnh cái đầu đang đau như muốn bể hai ra rồi gượng ngồi lên ngó quanh quất kiểm cái quần đùi khi nãy chú ba đã lột ra ném đâu đó để mặc vô. Cảnh vật thật yên lặng, nắng vẫn chói vàcó chút gió. Mấy con chim sẻ lao nhao trên mấy tàng cây. Có tiếng con gàtrống bên vườn ai đang sang sảng gáy. Tất cả mọi người đâu rồi. Nhút làông nội ! Tôi nhòm người nhớ lại bún máu nội phun ra vàòng ọc trào xuống cảm. Nội đã té xuống đất vàtay chân co giật mạnh.

- Trời ơi...

Tự nhiên tôi đưa tay bụm miệng. Bao nhiêu làtiếng kêu Trời nhưng dường

như ông ở cao quá, tít mù trên đó nên không bao giờ nghe thấy. Hay tại vì người hiền như nội cũng kêu, kẻ oan ức như tôi cũng kêu vàhưng dữ như bần nội, chú ba, thiếu ba cũng kêu nên ông không còn biết phải nghe ai nữa. Tôi lết lại gốc rom ngồi dựa vô thút thít khóc. Nội đã dạy con trai không bao giờ được khóc nhưng làm sao con kiềm được trước những chuyện kinh khủng đã xảy ra, dồn dập cho ông cháu mình đây. Giờ nội ra sao...tôi biết họ có lẽ đã đưa lên trạm cứu cấp xã vàkhông chừng chở thẳng nội lên bệnh viện tỉnh rồi cũng nên. Cầu mong cho đừng có gì hết. Nội sẽ mạnh khỏe trở về. Sẽ cởi trần đưa bộ ngực vạm vỡ nòng nòng mùi mồ hôi vàmùi rượu cho tôi áp mặt vào nhõng nhẽo. Nội mặc quần xà-lỏn đen bạc mốc ngồi run đùi khê khêrượu vừa vuốt ve tóc tôi :

-...Ngủ đi...nội kể chuyện đời xưa cho mày nghe nghe...Đời xưa có con chó vàng...chạy tuốt ra đằng..hết chuyện đời xưa...

- Thôi nội ơi chuyện kỳ quá ngắn ngủn...Kể chuyện Con Tấm Con Cám đi...

Bên tai tôi còn nghe tiếng cười ha ha của nội khoe hàm răng đóng ám khói thuốc vàkhiến chòm râu nhuốm bạc run run.

Tôi gục mặt xuống gối khóc lớn không giữ gìn nữa.

Hình như tôi ngủ thiếp đi vàgiật mình vì tiếng nói chuyện lao xao bên nhàchú Tám Can đưa qua. Có tiếng nói xối ào ào vàtiếng thiếu tám chắc lưỡi..

-..Mẫu mẹ ơi...Thiệt vậy sao chứ...?

- Thì khi không tui đặt ra chuyện động trời để nói hay sao...Chính tui cũng ông Sáu mà...Đương chờ xe trên tỉnh xuống thì ông Sáu tắt thở...Họ nói ông Sáu bị đứt mạch máu não gì gì đó...Mà mạch máu trong đầu đứt sao lại trào ra ướm cả ngực nghe bà...Lúc khiêng ông ra lộ máu còn ọc thấy màghê...!

Tôi lão đảo đứng lên, cao thấp đi vô bếp rồi bước ra sà nước dội tắm. Lau khô mình mẩy tôi lấy cái quần tây mặc vô cùng cái sơ mi sọc màu xanh. Bộ đồ nội may cho tôi để dành mặc những khi được đi lên tỉnh hoặc vào dịp tết. Đi thẳng vô buồng của hai thằng khốn nạn Tùng, Bách, tôi kéo bung cánh cửa tủ của hai đứa ra, tung đồng quần áo lấy hai con heo đất nhét trong góc đập mạnh. Bao nhiêu làtiền giấy, tiền xu văng ra tung toé, tôi gom không sót. Dồn hết vô túi quần tôi còn móc cái bóp căng phồng của thằng Tùng nhét sau túi cái quần tây, nó đang vắt trên ghế, rồi đi thẳng ra nhàngoài.

Lôi chiếc xe đạp của Tùng ra sân tôi leo lên vàđạp mau ra khỏi nhà. Trời đã chiều nên tôi cố gò lưng dụng hết sức để đạp. Chẳng đường còn dài từ đây tới huyện rồi mới lên được tới tỉnh. Phải có mặt trên đó liền trong tối nay.

Bây giờ tôi nằm co nơi đây, trên băng đá trong một khu công viên của thành phố. Bên hông ngôi nhànghờ lớn xây bằng gạch hồng sừng sững hai cái tháp nhọn vươn trên nền trời. Chính tiếng chuông của nhànghờ đã đánh

thức tôi dậy, phá tan giấc chiêm bao tôi đang có. Giấc chiêm bao, lần này, không có Bụt không có Tiên mà chỉ có một bữa ăn thật nhiều món xào món chiên, nghi ngút khói nhưng khi tôi vừa hấp tấp với đũa để gấp thì giựt mình thức dậy vì tiếng chuông nhà thờ. Tôi nhú mắt ngồi lên né tránh ánh nắng sáng đang chói chan trên mặt, ngó về phía nhà thờ. Lễ đang tan, người ta túa ra thật đông cho biết chắc hôm nay là chủ nhật. Vậy là tôi đã trải qua được hơn bảy ngày ở thành phố. Chỉ hơn bảy ngày thôi mà thấy sao thăm thẳm như cả năm. Tôi thở dài co hai chân lên vòng tay ôm chắc gối cổ nén thất bưng lại để không còn nhận ra cái cơn cào, bào xót vì cơn đói. Từ hôm qua tới nay tôi chỉ uống nước chứ không có gì để ăn. Uống nước rồi cố ngủ cho quên đói. Mấy đồng bạc cuối cùng tôi đã xài hết từ ngày hôm kia. Mấy đồng bạc trong số tiền tôi lấy của hai anh em thằng Tùng, thằng Bách cộng thêm tiền bán chiếc xe đạp ngay ngày hôm sau khi lên tới tỉnh.

Sau khi bán chiếc xe, tôi đã mua vé đi thẳng lên thành phố. Qua lời kể của mọi người, tôi tin rằng thành phố thật rộng thật lớn là Sài-gòn sẽ che giấu được tôi, sẽ không cho bọn người độc ác tìm ra mình. Trước khi đi tôi đã ghé chợ mua thẻ nhang đem ra bờ sông đốt khấn vái ông nội. Vừa khóc vừa lạy hướng mặt ra con sông, tôi nức nở xin nội tha cho tôi đã không ở lại để chịu tang, để đưa ông trong lần cuối. Tôi tin rằng linh thiêng ở đâu đó, trên cao linh hồn nội sẽ nhìn thấu hết không giận không chấp, mà còn thương cảm hơn để che chở, phù hộ cho tôi trong quyết định bỏ đi tìm lối thoát cũng như một đời sống mới. Tôi cũng tin nội sẽ không giận tôi trong việc lấy trộm tiền cũng như chiếc xe đạp của hai đứa con..chú ba. Nội chắc chắn hiểu đó là việc bất đắc dĩ. Tôi thành tâm khấn hứa với nội và với cả chính tôi là khi nào kiếm được tiền sẽ có ngày đem trở về trả lại đủ cho bọn chúng. Quẹt nước mắt đứng lên tôi như nghe bên tai giọng nghiêm khắc, cố ý, của ông nội :

- Con trai con đứa không bao giờ khóc lóc, mếu máo như đàn bà con gái...nội không ưa đâu nghen ...Giỏi nín khóc đi rồi nội kể chuyện cổ tích cho mà nghe...

"Ngày xưa...xưa lắm "...Nên ngày nay, bây giờ, đâu còn Tiên còn Bụt nào sẵn sàng hiện ra giúp đỡ cho người ngay khi bị nạn nữa. Nên ông nội đã chết tức tưởi chết vì không chịu nổi lời vu oan, giáng họa dễ sợ, độc ác của chính vợ, chính con mình. Nghĩ lại tôi còn rùn mình ghê tởm không hiểu tại sao bà nội, cô năm và vợ chồng chú ba lại có thể nghĩ ra câu chuyện xấu xa, dơ dáy như vậy trong đầu rồi tin theo rồi đem gán hết cho ông nội. Nên tôi phải bỏ đi, tôi không bao giờ còn muốn ngó những gương mặt gớm ghiếc đó được nữa. Những hành hạ, đầy sắc của bọn họ tôi cần răng chịu được nhưng không thể chịu nổi cái ý nghĩ kinh khủng họ đã nghĩ ra về ông nội.

Và tôi lên tới Sài-gòn. Và như chiêm bao cứ leo lên những chuyến xe bus mà đi cuối cùng tôi thấy mình tới một khu vực có công viên, có nhiều cây cối thật đẹp và đặc biệt có sừng sững một ngôi nhà thờ lớn thật lớn xây bằng

gạch hồng, phía trước có tượng Đức-mẹ trắng toát đứng đạp đôi chân trên những con rắn độc. Dù không theo đạo Thiên Chúa nhưng tôi cũng có thể đoán được đó là những con rắn độc, loại hung ác đang bị bần chế ngự như trong mấy chuyện cổ tích của ông nội bọn người ác, bọn xấu xa luôn bị Tiên, Bụt chế ngự, trừng phạt.

Tôi quanh quẩn ở đây hy vọng kiếm được một công việc làm thuê làm mướn để có tiền bảo đảm hơn cho cuộc sống. Mấy ngày đầu tôi lần xuống chỗ có mấy quán cà-phê thật đẹp nằm quanh một hồ nước rộng nhưng cận có những tia nước bắn cao nhìn vui mắt. Tôi lần quẩn, ngại ngần muốn vào quán để hỏi xem họ có cần mướn người làm bất cứ công việc gì thì sẽ nhận làm. Nhưng nhìn những người ra vào ăn mặc sang trọng, đẹp để kể cả các cô các anh thanh niên bung cà-phê, dọn dẹp..v..v..tôi đâm ra chùn chân. Nhìn lại bộ quần áo nhảm nhúm, dơ bẩn vì mấy ngày không thay không giặt còn chà lét trên băng đá, trên cỏ của mình tôi sợ sẽ bị đuổi ra ngay bước chân đầu đặt lên thềm quán. Và tôi cứ đứng sớ-rớ ngó kẻ ra người vào mặt ai cũng vui tươi hơn hờ. Có những anh con trai, những cô gái còn nhún nhảy bước đi theo những bài nhạc rộn ràng mở không ngừng, nghỉ.

- Ê..ê..

- Ê..ê..Ê..chời ơi...!

Một thanh niên ngồi nơi hàng hiên, có treo những chậu trầu bà xanh mượt thông xuống từng chòm, gần chỗ tôi đứng hắt mặt. Tôi ngó quanh quất rồi e dè :

- Anh hỏi...tui...phải không...?

- Ủa...Chời ơi chứ còn hỏi ai nữa mẹ....!

Giọng nói kéo nhão, theo thọt khiến tôi nhớ tới thằng Tùng nên hơi càu mày ngó kỹ thằng con trai. Hắn có mái tóc xanh xanh đỏ đỏ như lông gà và cũng chải tua tua bện nhau từng túm như mớ lông gà...xướt - thứ lông gà những khi bị mắc mưa-. Còn nữa mớ áo quần của hắn cũng màu mè không thua vì dầu tóc. Áo sơ mi hồng có sọc xuôi xanh đỏ vàng may bó sát người, mặc thả gần hết hàng nút khoe ra cái ngực lép xẹp. Quần màu xanh lá mạ sáng choang bao nhiêu là thứ khoen lớn nhỏ kết theo hông theo túi.

Tôi ngạc nhiên :

- Anh muốn hỏi cái gì...?

- Gì nữa...thấy you lảng vảng ở đây hoài ghen...Chi dzậy...? Tính chơm xe..chỉa túi hay..ăn xin...Hay tính...kiếm khách hờ...Trùi ui tương tá mặt mày con được đêch hen nhưng quần áo đầu cổ sao coi quê kệch vừa dơ dáy nữa...Kinh dị wé...ai mà dzám đi... Ở đâu ra thế...Hai Lúa hẻ...?

Dù câu nói có những chữ nghe lạ tai nhưng cũng hiểu được hắn muốn nói gì nên tôi nóng mặt :

- Anh nói ai ăn cắp..ai kiếm khách...?

- Hehehe..chứ hông phải sao cứ đứng mon men ở đây dzạ...Coi chừng công an tới chộp cổ đem đi nhốt nghe...Ghe wé...!

Dù biết chỉ là lời đe dọa nhưng tôi cũng thấy chột dạ nên ráng nuốt giận bỏ đi. Vào công viên kiếm một băng đá tôi mệt mỏi ngồi xuống và giựt mình vì một thằng nhỏ ló ra sau gốc cây ngay đó. Một thằng nhỏ bán vé số khoảng tuổi con Liễu vừa đi lại chỗ tôi ngồi vừa sửa lại cái quần xà-lỏn miệng cười toe :

- Muốn mua vé số hông...Mua ủng hộ đi anh hai...?

Tôi thở ra lắc đầu nhưng thằng nhỏ vẫn sà lại ngồi sát :

- Cũng bụi hả...?

-

- Thôi mà tui biết hết còn diêm chi nữa...Thấy anh mấy ngày nay lặn..Anh ở đâu tới đây vậy..?

Thằng nhỏ bán vé số xưng tên Tám Sùi. Qua vài lời hỏi han tôi thấy nó thật lòng nên có bao nhiêu ngồn ngang đem ra kể hết. Tám cười om chuyện tôi gặp thằng con trai màu mè chỗ quán cà-phê. Pê-đê đó anh hai ơi...cái quán đó nổi tiếng lão của mấy thằng Pê-đê mà...Hihihi may mà anh ngó coi bụi quá nên "con" đó ngán ngược nếu không là chết với nó rồi nghe..Tám đảm vai tôi nói. Tôi ngượng nghịu ngó xuống bộ cánh bẩn thỉu của mình. Tám ngưng cười hít mạnh :

- Ủa thôi xin lỗi..thiệt tình tui hông có ý...Mà nói thiệt anh đừng giận...anh đúng là..hai Lúa mà...

Sau đó Tám Sùi chỉ cho tôi "muru kế" cứ đợi khuya xuống canh me không có ai lọt đồ nhảy xuống..hồ Con Rùa mà tắm giặt sạch sẽ sau đó đem vô công viên này mà phơi phóng khi có nắng. Và nó khuyên tôi đi tìm mấy khu có chợ búa, bên cạnh mà xin việc chứ ở đây là khu sang trọng toàn dân ăn chơi làm gì có mấy công chuyện thứ thiệt cho anh làm chứ. Tám hứa sẽ dẫn tôi đi tới mấy khu có công việc thích hợp với "loại" người như tôi với nó.

- Đợi tới nay tui về ngủ với anh cho vui rồi mai chỉ chỗ cho anh đi kiếm chuyện mà làm....

Ngó Tám ôm cái túi vải đựng vé số đi ra đường lớn mà tôi tưởng như vừa gặp Bụt hiện ra.

Nhưng Bụt chỉ hiện ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó rồi mất luôn. Cả chiều hôm đó và những ngày sau không thấy Tám Sùi trở lại như đã hứa bằng giọng thật chắc chắn. Tôi lóng ngóng chờ đợi nhưng vô ích. Tám biệt tăm. Dù có hơi giận thằng nhỏ không giữ lời nhưng cũng phải cảm ơn nó đã giúp tôi một vài việc. Hôm đó đợi thật khuya khi sinh hoạt đã vắng thật vắng tôi lên ra chỗ hồ nước tắm giặt thỏa thuê. Lần đầu tiên kể từ khi lên tới Sài-gòn tôi có được giấc ngủ ngon và mình mấy sạch sẽ nhẹ nhàng.

Nhớ lời Tám tôi muốn rời bỏ khu vực này lần mò đi tìm mấy chỗ có hợp chợ, có bến bãi để kiếm việc làm. Nhưng cứ sợ thằng nhỏ bán vé số trở lại tìm và sợ lạc nên tôi chần chừ nơi đây cho tới hôm nay đã tiêu hết đồng bạc cuối cùng trong túi.

Nắng lên càng lúc càng gay gắt. Mồ hôi vã ra khắp mình mẩy, tôi hiểu vì

nóng và vì đói nên cổ gượng đứng lên chập choạng, cao thấp đi ra phía hồ nước Con Rùa. Uống một bụng nước óc ách tôi mệt mỏi ngồi luôn trên thành hồ rồi nằm chúi xuống. Tôi thiếp đi bằng ý nghĩ ngủ để được chiêm bao thấy Bụt hiện ra ban cho thức ăn qua con đói sắp chết này. Tôi sẽ níu kéo giấc chiêm bao không thức dậy cho dù ai đánh thức kể cả chú ba thêm ba hay mẹ con bần nội...

...Và Bụt hiện ra thật, phải không ! Có bàn tay ai đặt lên trán tôi mát lạnh rồi có người lay lay vai tôi. Mở mắt ra tôi thấy...Bụt mang kính trắng có ria mép lấm tấm bạc đang cúi nhìn tôi, miệng cười hiền lành. Tôi bàng hoàng cổ gượng ngồi lên. Bụt ngồi xuống bên cạnh, vỗ vai tôi thân mật :

- Làm chi mà nằm dài ra đây như thế hả...?

* ĐỖ MẠNH CHÍ

Giống như ngôi nhà thờ ba gian cổ kính, rêu phong -của giòng họ- nằm ẩn mình sau tám bình phong bằng gạch lớn cạnh sành sứ tỉ mỉ thành hình long lân quy phụng, tôi cũng đã ấn dấu..thân phận mình sau lớp vỏ một người đàn ông bình thường có một nghề thật cao quý : dạy học! Mọi người trong gia tộc, nhứt là ba mẹ vô cùng hài lòng, mãn nguyện về tôi. Đứa con thừa tự!

Qua lời kể -cứ lặp đi lặp lại như một bài chú- của o Tím, lấy nhau lâu lắm mà vẫn không có con, ba mẹ tôi lo lắng buồn bã ghê lắm. Ôn mẹ còn lo còn buồn hơn nữa vì ba tôi là con cả và cũng là con trai duy nhứt của ôn mẹ. Mọi người, nhứt là hóm đàn bà con gái, cứ phải siêng năng đi chùa...cầu tự cho ba mẹ ! O Tím cười tủm tỉm ui trời.. chùa lớn chùa bé, trên ngàn dưới bãi chi chi cũng đi, cũng tìm, lộ mòn cả chân luôn hi..Đi tới đi lui tới nỗi sự cù quen mặt, điệu mén tỏ mảy luôn a tề...Rất cục chị Tham mới chịu can thai làm ai cũng mừng hơn được vua ban vàng thoi bạc nén hí !

Vào nói khi sinh tôi ra, biết được là một thằng cu, ôn cứ vuốt râu cười ha ha hoài. Cười run đùi luôn. Đám đầy tháng ôn ra lệnh cho ba phải hạ một con bò, một con dê, gà vịt thì không kể được để đãi ăn ba ngày ba đêm như một cái đám cưới hạng trung của người ta. Mẹ còn tổ chức phát chẩn cho người nghèo trong xóm và đám ăn mảy ngoài chợ mỗi người năm đấu gạo và hai bánh đường phôi. Ui ui vui ời là vui ! Ai cũng vui cũng mừng hết !

- Nè nè...o chỉ bàn tay nhăn nheo về phía tôi..cái thằng Chí ni nó khôn lắm ranh lắm...Biết được cung chiều nên hư ời là hư..quậy ời là quậy khôn để ai được yên hết hí ! Cứ khóc ngoặc ngoẹo..đau ốm hoài hoài...Thiệt đó Chí à...thời nhỏ mi còn yếu hơn là con gái...khóc nhè, làm nũng làm nót...nặng khôn ưa mưa khôn chịu là rặng chơ ?

Tôi cười lớn che dấu sự nhột nhột tới ngồi choàng vai o vỗ nhè nhè :

- Thôi mào..chuyện xưa tích cũ cứ kể hoài...Cho con sống với chớ..Cứ nói xấu con cháu không thôi bào...nhộn mồm ời à..

Vợ tôi đang cười chột nghiêm mặt lườm tôi :

- Chuyện xưa tích cũ nhưng có thay đổi đâu...chúng nào tặc đó...nói leo nói

hồn như con nít..! Dám nói o ..như rứa mà nghe được à..?

O Tím tưởng vợ tôi trách móc thật nên hấp tấp xua tay có chi mô...có chi mô..Thằng dôn của mi chỉ nói đùa cho vui mà...O có giận có bị chạm chi mô hỉ...Thiệt năm nay hấn đã hơn năm mươi rồi mà cứ tưởng như mới hôm nào thôi...thằng Chí mới lên năm cứ ra đường là đòi đội nón bài thơ...đòi mẹ bây phải mua cho hấn đôi guốc sơn như mấy o, như mạ mới chịu nghe...đi guốc mộc như ôn như cha không chịu đâu đó...Cha bây giận đòi đánh nhưng ôn không cho..Ôn nói nó sống giữa đám đàn bà một bày con gái nên ảnh hưởng chút chút...đánh chi mà đánh chứ !

Tôi nuốt tiếng thở dài trong bụng. Ôn nói cũng đúng nhưng không chỉ ảnh hưởng vì chung đụng tiếp xúc toàn phái nữ không đâu ôn ơi. Mà vì bản chất thật sự của con nứa đó. Cái bản chất vào năm mười ba tuổi tôi bắt đầu phát hiện ra để rồi từ đó âm thầm chịu khổ sở, dằn vặt. Cho tới tận bây giờ. Năm bảy tám tuổi một đôi khi mẹ...nhận ra sự khác thường nơi tôi chẳng hạn :

- Rằng cái thằng cu Chí chỉ tò tò đeo theo chơi với mấy con gái rứa con..? Ui ui ngó hấn xắt mớ lá chè chơi bán hàng nhuyển chưa tề...Rằng con khôn đi theo thằng Tâm thằng Côn xuống bến mà bơi cho mát...trời nóng bắt chết mồ hôi mồ kê đầy người mà còn ngồi đó chăm chỉ xắt xắt bằm bằm chi hí...Đi bơi đi con ơi...!

O Thanh đang ngồi đấm lưng cho mẹ phụng phịu :

- Hấn khôn ưa thì mạ khuyến khích..Còn con muốn thì mạ khôn cho còn la con nứa...Rằng mờ bắt công rứa...!

- Con ni noái năng như rứa mà không ột dột không hổ người hí...Con gái con gung mà đòi nhẩy xuống bến bơi đùng đùng với mấy đứa con trai làm công trong nhà coi được rằng...Chứ tau có cấm mi đi bơi với con Tím con Hồng hay không hỉ...Vô duyên vô danh rằng mạ bà không thêm một miếng cho mi thành đứa con trai..thằng cọt dột cho tau với cha mi nhờ hí...Để chỉ mỗi thằng Trí còn lại toàn là một bày con gái mệt ời làm mệt...Chu choa ơi...! Hoặc một lần hăm ba tết, mẹ ngó theo o Bạch dất tôi tắt tả ra cổng mà thở dài :

- Ri kỳ..khi không lại đùn ra ăn vạ đòi may áo dài như mấy o để mặc tết cho ăn đòn đau như rứa...Mô Phật cầu xin cho mấy hiệu may còn nhận khách cho thằng nhỏ được vừa bụng...Quay sang mạ tôi, mẹ trách...Chiều hấn chút chút có chi mô mà con phải đi mét cho thằng Trí đánh hấn như rứa...Bây không đau lòng sao chơ...?

- Dạ...nhưng hấn càng ngày càng chướng mạ ơi...bảy tám tuổi chơ còn nhỏ nhít em bé chi nữa mô mà muốn ngăn nào được ngăn nấy như rứa hả mạ ?

Ba đi ra đem vắt cây roi lên vách :

- Mạ chiều hấn quá hấn đâm đốn...Giờ lại sai o Bạch dất đi may áo dài cho hấn nứa...Con chán hấn quá lắm đó...!

Ôn cười hà hà vuốt râu thôi thôi con nít hay đua đòi...hấn thấy mấy o có thì muốn có vậy mà..Cha đã dặn con Bạch nói với thợ may cho hấn cái áo

gầm xanh kiêu người nam không chít ben không thắt eo chi mô màchường...Kệ ư nhàn chỉ có mình hấn là cháu trai mà bây..Rứa khi xưa mà bây không chịu bây như chịu vong à...Mau quên rứa...!

O Tím vô tình toe toét mụ bâng gục nên nắn lộn chị Thanh với thằng Chí...hihihi..

Đó là khi còn thơ dại chưa ý thức được chỉ biết sống theo cảm tính. Đến năm mười hai tuổi cơ thể bắt đầu phát triển. Dậy mình dậy mảy cho tuổi trưởng thành. Tuy là sự phát triển bình thường như bao đứa con trai khác nhưng tôi bắt đầu lờ mờ nhận ra sự thật nơi mình. Tôi thôi không còn đánh bạn với đám con gái trong trường, trong xóm, không tham dự những trò chơi đầy nữ tính như bán hàng, họp chợ, nhảy dây, gõ đũa....nhỉ dù vẫn thấy rất yêu thích. Tôi quay sang đám con trai, theo chúng đi bơi, đi hái bắp bên kia cồn, chơi rượt bắt cừu bồ, chơi u mọi...Và tôi thấy rõ có sự việc gì xảy ra cho mình những khi, trong trò chơi, phải va chạm, cọ sát tiếp xúc da thịt với mấy thằng này. Bây giờ tôi hằng hái theo anh Tâm anh Côn đi bơi dưới bến, nằng nặc đòi hai anh dắt băng sông để bẻ trộm bắp cồn. Dù anh Côn cẩn thận đem theo cái phao bằng lớp xe thối căng phồng nhưng tôi nhút định không chịu đeo mà cứ đòi hai anh làm công của ôn công những khi...bị đuổi sức. Anh Tâm than chú Chí bơi cứ đuổi hơi như ri mà ham băng sông hoài...đeo phao thì không chịu là rảnh chớ...! Tôi làm giận buông tay cho chìm lĩm giữa dòng báo hại hai anh nắn nỉ ráo nước miếng. Anh Tâm lắc đầu:

- Ư ư tui xin lỗi hí...thôi đừng giận nữa muốn chi cũng chịu theo...Chú mà có bề gì ôn với ông Tham đánh tui tui nứt đít...chú Chí không thương tui tui chút mô sao ?

Tôi bắt hai anh phải chịu phạt bằng cách để cho tôi...nhéo núm vú mỗi người năm cái. Nhìn cả hai người gồng cứng hai vòng thịt ngực như hai vòng đất, bậm môi ưỡn hai cái núm vú thâm nâu, tròn tròn ra chờ nhéo mà tôi nổi gai khắp mình mẩy. Anh Côn hít mạnh hơi :

- Phạt lẹ lẹ hí còn về...mình mảy chú Chí nổi ốc trâu rồi kìa...Chú mà cảm lạnh thì hai anh chết với ôn mệ...Nhéo mau đi còn hăm dọa hoài..

Phạt xong thì tôi nhút định không cho hai anh công nữa mà hoàn thoát bơi về. Anh Tâm chặc lưỡi cái ôn con nì mưa nắng còn hơn mấy con nhỏ o của hấn...thiệt chán bắt chết đi được.. Tôi dấu nụ cười và gương mặt đỏ au của mình trong làn nước. Sức mảy mà dám đeo lưng hai người được khi chỗ đó của tui đang như...khúc mía căng mọng nước chơ.

Mười ba tuổi, o Bạch nhỏ nhẹ Chí nì o có may cho con mảy cái quần...lót...Từ nay đi học hay đi đâu con nhớ mặc cho đảng hoàng kín đáo nghe...Lớn bộn rồi, thành...con trai rồi đó phải tề chỉnh lại hí..Mạ cũng gắt cái thằng trần..ai..ngày tối cứ cởi trần bắt kể nóng lạnh...Chán ghê..! O Tím lấy cây thước đập nhẹ lên vai tôi hấn đeo theo tên Tâm, tên Côn như sam nên bắt chước đó chị Tham..Bắt chước hai thằng, Trần Minh khó chuối với thằng Thạch Sanh...Tôi cười gồng gồng hai cánh tay ừ ừ còn Chí là Tarzan

chúa tể rừng xanh....O Tím tím mắt còn nữa còn bà Hoa Mộc Lan Đỗ thị Thiên Thanh nữa..!

Không may cho o Tím ngay lúc đó o Thanh lù lù đi vào với rổ trầu trên tay. O Thanh xếp mấy lá trầu vô khay cho mẹ, mặt lạnh lẽo :

- Rửa mi làn nhân vật nào..Cô công chúa lá ngọc cành vàng hay cô tiểu thư còn nhà quyền quý...?

O Tím hơi tái mặt nín khe, làm như không nghe, cúi xuống quyền sách toán.

Tôi nhìn o thương cảm. Cô con út nhí nhảnh, yêu đời của ngày nào giờ đã nhảu nheo, tàn úa theo với thời gian và nỗi buồn. Mái tóc thề đen tuyền khi nào cũng thơm nồng hương chùm kết, xõa ngang lưng giờ đã pha màu tiêu muối. Muối lại đậm sắc hơn màu tiêu. Búi thành búi nhỏ vì tóc đã thưa nhiều. Chị em lần lượt đi lấy chồng. Xuất giá. Chỉ còn o ở vậy cho tới hôm nay. Nhiều lúc ngó o vò vớ đơn côi, tôi đau lòng vô cùng, cắn rứt hết sức cứ muốn quỳ xuống nói ra mọi sự thật để xin được o tha tội. Nghe họ hàng khen tặng " Cái thằng Chí rửa mà nhiều hạnh ghê nơi hí...cha mà không còn cứ dồn hết tình thương mà đưa mang đùm bọc cho o út...Răng mà tốt như rửa chơ...". Không ! Không đâu ! Tôi không phải đang trả hiếu cho o đâu mà đang chuộc tội đó. Tội ác tôi đã gây ra cho o Tím do lòng ghen tuông phi lý của mình.

Lần đó nghe câu hỏi của o Thanh rồi nét sợ sệt, lảng chuyện của o Tím, tôi đâm ra nghi ngờ. Thắc mắc. "..Mi làn nhân vật nào..Cô công chúa lá ngọc cành vàng hay cô tiểu thư con nhà quyền quý...". O Thanh chỉ chớp mắt qua lại hay có ngụ ý nào trong câu hỏi ? Không phải o Tím vừa ví von hai anh, Tâm và Côn là hai chàng, Thạch Sanh và Trần Minh khó chuối hay sao ? Tôi dấu cái nhìn chăm bẵm sau quyền vở quan sát o út. Gương mặt o như vừa đỏ vừa tái. Tuy cúi vào quyền sách toán nhưng rõ ràng o đầy vẻ bất an, ngó rõ nhút ở bàn tay cầm cây thước kẻ hơi run run. Không lẽ...tự nhiên tôi thấy đau nhói ở bụng như trong đó chứa đầy miếng chai, sành sứ. Ngực tôi nặng như có ai bê nguyên con sư tử bằng đá, đặt trước cổng nhà Mẹ Tùng, chặn lên. Thở hết nổi luôn. Không lẽ o Tím đã..đã..có chi với hai người con trai làm công cho ôn mẹ. Anh Tâm hay anh Côn ? Nhưng anh nào, nếu có, tôi cũng thấy chịu không nổi hết.

- Chi rửa con...Răng mặt mày xanh chành như rửa Chí...Con đau hỉ..?

Tôi hết hồn không dè đang bị mẹ quan sát. Lính quỳnh tôi đành liếc mếu máo :

- Dạ con đau bụng...Răng con đau như rửa thê...Đau như bị ai đâm lún cán mẹ ơi...huhuhu...

Mọi người đang có mặt nhón nháo lên. O Tím chạy vòng qua đỡ tôi :

- Kỳ rửa...khi khôn lại đau bụng hè..Để o đỡ vô buồng nằm o đánh dầu cho Chí nghe..!

Tôi hất tay o ra :

- Kệ tui ư...Không ai mượn o...Mặc kệ tui hí...

Giương mặt ngơ ngác của o Tím còn nằm hoài trong trí nhớ cho tới tận bây giờ để tôi thêm ray rức, khổ sở. Ngay khi đó mạ buông rỏ may xuống đến cạnh thấy thái độ hồn lảo của tôi giận dữ xĩa tay ngay trán :

- Nì..nì..đừng tưởng đau bệnh rồi có quyền hồn hào mát dạy như rửa nghe..Cởi trần trùng trọc cả ngày khôn bị gió máy răng được..Rửa rồi dờ trò hí...?

- Thằng nhỏ đau mờ còn la mắng chi hí...Bây tẹ hết sức luôn... Mẹ gắt lên. Tôi oà lên khóc. Đau lòng, tủi thân hay hối hận ? Tôi không kịp nhận ra tâm trạng vì đã bị mạ với o Tím lôi vô giường đánh dầu, đánh gió. Mẹ cuống quýt đưa mô kêu thằng Tâm hay thằng Côn đi mời Mẹ Tùng sang bắt mạch cho hấn hí...Cơ khổ ôn với thằng Trí lại đi vắng...Con Thanh mi đi kêu thằng Côn cho mạ coi...Nhưng mạ lắc đầu khôn có chi mô thừa mạ..hấn có gió máy chi mô...chắc ăn nhiều mít non quá chó chi nữa..lại còn cởi trần trụi trụi như ri...Mẹ dúm đầu o Tím, đang hí hục đánh dầu cho tôi, cái con nì nì..cái con nì chuyên môn bày cho thằng cháu ăn uống ba cái thứ tào lao dịch bộp nì..Cả ngày lục lạo ngoài vườn o cháu tụi mi nói không bao giờ nghe mà...Để khi mô tao mượn tay cha mi cho một trận cho màchừa hí...!

Tội nghiệp cho o Tím, những trò nghịch ngợm, phá phách của hai cô cháu khi nào bị ôn răn đe bao giờ o cũng chịu thế cho tôi. Đôi khi cả những chuyện o không hề tham dự. Vậy mà không hề một lời than van, phụng phịu cằn nanh. Lạnh mấy roi xong lủi xuống nhàbếp vừa xoa mông, thấy tôi núp ngoài hiên, o lại nháy nhó nhe răng ra cười với giọt nước mắt còn đọng trên đôi mắt lá răm có hàng mi cong vút. Có lần tôi nghe o Cau, gánh nước thuê mỗi chiều cho ôn mẹ, nói chuyện với chị Chanh nấu bếp ngoài hàng hiên :

- Ui ui đàn bàcon gái mô màcó cặp mắt lá răm như o Tím nhàn dễ sợ lắm nghen..Đa tình lãng mạng một cây xanh dờn hí...Lỡ yêu ai rồi Trời gài cũng khôn nhả ra mô...Chặt khôn đứt..bứt khôn rời..phơi khôn khô..chùm khôn cháy...luôn đó...

Đa tình, lãng mạng ! Tôi bậm môi tức tối. Hèn nào lại đi yêu đi cảm người làm công của cha mạ mình. Nhưng lài đây vàngười ta có yêu lại o không chứ ? Tôi vui mặt vô gỏi vì cái đầu muốn nổ tung..Coi bộ con đau giả giờ thành thiệt rồi..Màkhông phải chỉ cái đầu tôi thôi..còn một chỗ muốn nổ tung ra luôn vì đau đốn. Có tiếng guốc khua lóc cóc tôi biết lài rồi.

- Thức hay ngủ rửa Chí...Dậy ăn cháo đi cưng..Cháo thận heo ngon nghi ngút luôn..Mẹ nấu cho Chí ăn đó..Khi nãy mẹ sai o giồng xe ra chợ mua xâu thận đem về nấu cháo cho cục cưng ăn nì...Dậy ăn cho nóng cho ra mồ hôi mau lành bệnh một anh Côn chở đi bẻ bắp trộm nữa hí..!

Gì ! Anh Côn ! Tôi nghiêng răng vui mặt sâu hơn vô gỏi không thềm ừ hử.

- Chi rửa...chi dỉ rửa tên nì...Khi không lại làm nũng làm nót với tui làrăng hí...Xấu bắt chết luôn a tề...Mai tui mét lại với nhỏ Cẩm Cúc cho màxem...Con trai màlàm nũng làm nót mười hai con giáp khôn giống con

mô hết...Hihihi...

Đồ vô duyên vô danh..Tôi lập lại lời mắng của mẹ trong bụng...Mười con Cẩm Cúc tui cũng không sợ đâu mà đem ra nhát ma dọa quỷ..Tui sợ bà thôi bà ơi...! O Tim vẫn vô tình vẫn kiên nhẫn chờ đợi dành cho tới khi có tiếng guốc của mẹ đi vào tôi mới hoảng hồn ngồi dậy.

Sau đó tôi ráng bậm môi làm tỉnh tuồng trở lại để âm thầm theo dõi, khám phá. Đúng là Tim và anh Côn có cảm tình với nhau. Hai người thường lén lút gặp nhau dưới bến và còn cả gan đưa nhau đi chơi núi, đi chơi Lăng bao nhiêu lần luôn. Biết được sự thật tôi đau khổ lẫn tức giận và đâm ra ghét o Tim cũng như anh Côn vô cùng. Tôi lân la dò xét thử xem anh Tâm có biết chuyện và phản ứng ra sao. Vì tin tưởng tôi - có lẽ anh thấy xưa nay trong nhà tôi vào Tim gần gũi quấn quýt nhau cũng như tôi rất thân thiện gần gũi anh với anh Côn- anh Tâm xác nhận mối tình của người bạn mình và cô con gái con chủ nhà. Anh trầm ngâm rồi thương thì thương chứ thằng Côn hẳn cũng thừa biết khôn đi tới mô đâu. Môn đăng hộ đối ! Đời nay chứ đâu phải chuyện cổ tích mà cô thằng bán than cưới được cô công chúa..tên thợ rừng cưới được con vua chứ..Hắn đau khổ lắm...thương mình thì ít mà thương o Tim thì nhiều...Khi chuyện không thành hẳn lo là buồn sẽ khổ ghê lắm..Mà nè...anh Tâm cầm tay tôi tha thiết..tụi nì coi Chí như em út..như bạn bè..mong Chí đừng tiết lộ ra mà tội cho hai người họ hí...Tui năn nỉ Chí đó nghe...! Ôn mẹ, ông Tham mà biết được thằng Côn sẽ khổ mà Tim cũng chẳng yên thân đâu...Nhớ nghe Chí...hứa với tui đi em..! Miệng mồm nào mà lúc đó tôi có thể mở ra thề thốt độc địa tới nỗi anh Tâm kêu lên sợ hãi thôi thôi được rồi...Tụi nì tin Chí mà...nộp chi câu nghe dễ sợ như rứa chớ..! Và có phải vì câu thề độc địa đó mà tôi được lòng tin của ba người - thật ra o Tim không bao giờ nghĩ rằng tôi biết được câu chuyện- nên họ không một chút nghi ngờ nơi tôi. Nên họ không bao giờ nghĩ ra chính tôi là người đem chuyện..tố cáo với ôn mẹ và luôn cả với cha. Không ai ngờ được hết.

Chuyện xảy ra như thế nào cho đôi tình nhân đáng thương không cần nhắc lại cũng có thể tưởng ra được. Vì gia phong, bề ngoài ôn mẹ không làm lớn chuyện chỉ âm thầm trừng phạt hai người. Anh Côn bị đuổi tức khắc ra khỏi nhà. Mấy trận đòn nức nỉt chắc không làm cho cô con gái út đau đớn bằng mối tình đầu bị giết chết tàn nhẫn. Nhưng kỳ lạ không thấy o nhỏ một giọt nước mắt cho tới một buổi chiều mưa o đi đón tôi ở trường. Dắt tôi vô một quán chè o mới nức nở khóc và tiết lộ một tin động trời. Ngày một o sẽ bỏ nhà trốn theo anh Côn. O Tim tức tưởi :

- Đau lòng lắm nhưng o khôn làm sao khác hơn được Chí ơi...O thương anh Côn như thương cha mẹ...thương anh chị em và như rút làn nhiều như o thương Chí...Thôi o đi nhưng khi mô cha mẹ..anh Tham hết giận o sẽ về tạ tội hí..Chí ở lại ngoan ngoãn ráng học giỏi...Khi mô o với anh Côn cũng nhớ cũng thương con hết...Khi mô o cũng hướng về gia đình hết kể cả chị Thanh...O khôn đời nào oán chị đâu...!

Thì ra mọi người điều nghi lào Thanh biết chuyện đem mét với ôn mẹ. Không ai nghĩ hung thủ chính là tôi. Thằng Chí hiền lành, nhũ mĩ nhu mì rằng mà như con gái rứa bây..! O Tím thường chọc ghẹo tôi với đám bạn như vậy. Và một lần nữa lòng trong sáng, thánh thiện của o đã làm cho o lầm lẫn nên đại đột khai rõ ngày giờ và địa điểm o sẽ đến gặp anh Côn để cùng đưa nhau đi trốn cho tôi nghe. Nên mọi chuyện lại lỡ dở ra lần nữa. Lần này ôn mẹ đã toan thẳng tay với anh Côn nhưng o Tím đòi cắn lưỡi chết ngay tại chỗ nếu anh Côn có chuyện chi nên cuối cùng anh được tha. Suốt cả thời gian đau đớn vật vã đó, tôi là người duy nhất o Tím tìm tới để trút nỗi niềm và tìm sự an ủi. Qua cơn hờn ghen phi lý làm mờ trí khôn, tôi tỉnh táo ra mà cắn rứt mãi năn nỉ tội ác của mình. Ngó o Tím gầy xơ gầy xác trong nỗi buồn, cơn đau, tôi ghê tởm mình hết sức là ghê tởm. Tình cảm bệnh hoạn, lòng ghen tuông vô lý đã khiến cho người con gái hiền lành, người cô lúc nào cũng thương yêu tin tưởng tôi phải tức tưởi xa lìa người mình thương. Tan vỡ mối tình trong sáng đầu đời.

Anh Côn bỏ đi biệt biệt không còn nghe tin tức. Một thời gian ngắn, sau khi anh Côn bị đuổi, anh Tâm cũng xin thôi việc. Mùa Xuân Mậu Thân có người nhìn thấy hai anh mặc áo hoa bèo mang súng còn bệ vệ bên hông đi lại trong xóm. Người ta xì xầm chính nhờ hai anh mà ôn với cha tôi cùng mọi người trong gia đình được vô sự, không hề hấn chi. Chuyện kể về anh Côn được o Tím nghe bằng gương mặt vô cảm. Không hề lộ chút buồn vui. Dường như từ lần đó trái tim o đã chôn theo mối tình không trọn của mình. Không còn nghe tiếng cười giòn giã, giọng nói "...lanh chanh như chèo bẻo.." - lời của mẹ khi la o - cũng như nhịp guốc gõ vui từ gian trên xuống gian dưới từ trong nhà vang ra cửa ngõ.

Sau khi bắt o về ôn buộc phải nghỉ học và... lấy chồng. Đêm mưa gió nơi bến đò o ngoan ngoãn thất thiếu theo ôn mẹ trở về nhà vậy mà khi nghe ôn mẹ báo tin có nhà của ông Tán qua chạm ngõ xin cưới o cho người con trai cả, o Tím quyết liệt:

- Con lạy cha lạy mẹ thương cho con lần này... Xin để cho con quyết định hạnh phúc của chính con... Nếu không... con sẽ không...

O bỏ dở câu nói trong đôi môi khô héo mím chặt. Hai con mắt sáng hoắc tia lạnh như thép nguội. Tôi chợt nhớ lời nói của o Cau lần nào bên hàng hiên với chị Chanh. Và có phải ôn mẹ cũng hiểu được như vậy mà thôi không ép uống o nữa dù về sau còn ba bốn mối đánh tiếng muốn xin cưới o. Dù chị em cũng lần lượt xuất giá và âm ran những câu hỏi về chuyện o Tím bắt đầu vào tuổi... lỡ thời.

Tôi cũng muốn bắt chước như o Tím để quyết liệt khi mười tám tuổi cha mẹ cũng như ôn mẹ muốn tôi phải lấy vợ. Lập gia đình. Thoạt nghe tôi đã bủn rủn tay chân, lưng lạnh ngắt như có ai vừa chơi ác sát mạnh một phiến nước đá dọc theo xương sống. Tôi đáp ứng :

- Tam..thập nhi lập... Con chỉ mới mười tám... mới đậu xong tú tài thôi

mà..Chưa có nghề nghiệp tương lai chi hết...Con còn muốn tiếp tục đi học lên cha mẹ..ôh mẹ ơi...Thời nì con trai đâu ai mà lấy vợ sớm rứa...Mới mười tám tuổi...Dị lắm..mấy tên bạn cười con thúi đầu luôn...Tội nghiệp con mà...!

- Đứa mô cười thì cho hấn hở mười cái răng ra...Thời nì...miệng nói thời nì mà còn tam thập nhi lập...Tên nì mẩu thuần ghê bây à...Thì con cứ lấy vợ cũng cứ đi học, có chi cản trở đâu hí..Ôh mẹ, cha mẹ con thừa khả năng lo cho con và gia đình mới của con mà..!

Ôh nói chắc nịch. Nhưng tôi không chịu viện đủ cớ để từ chối chứ không dám có thái độ quyết liệt như người cô út đáng thương của mình. May mà mẹ cưng và mẹ chiu nói giùm nên cuối cùng tôi được...khất lại cho tới khi tốt nghiệp đại học. Ôh nghiêm mặt :

- Chừ ôh chỉ còn mong thấy tên cháu đích tôn của ôh thành gia thất là ôn mãn nguyện mà theo tổ tiên..Mì nhớ hí...khi mô tốt nghiệp là phải đám cưới liền khi..Hẹn lần hồi nữa sẽ biết tay ôh nghe khôn..!

Tôi quỳnh quáng tìm ngành học dài hơi để...câu giờ. Nhưng "Khi nên Trời...chẳng chịu người" mấy ngành Dược, Y..gì gì tôi cũng điều trị vô chuỗi chỉ đậu vào Đại Học Sư Phạm. Rõ ràng ôh -kể cả cha tôi- điều đầu tiếng thờ dài và tự- an ủi :

- Rứa cũng tốt lắm hí...Ngành giáo là nghề cao quý..Đi dạy học cũng làm một việc tốt lắm mà..!

Quên một chuyện, lúc vào Đại học tôi nghĩ muốn xin vào học Sài-gòn nhưng gia đình cương quyết từ chối. Lần này có thêm mẹ và mẹ tôi tiếp tay dù tôi đã bao lần "đi đêm" i ôi năn nỉ hai bà. Cả hai điều không muốn tôi xa vòng tay chăm sóc lo lắng của họ. Cha nghiêm giọng trường nơi mô cũng là trường...giỏi dỡ lãdo chính mình tiếp thu, học hỏi mà thôi. Học ở Huế nì chứ khôn đi mô hết cho xa xôi vạn dặm.

Thật ra tôi không chê Đại học Huế dỡ mà chỉ tìm một cớ để trốn..Huế. Tôi đã mệt mỏi, chán ngán lắm rồi khi cứ núp mình sau tấm bình phong nặng nề màu sắc, như trăm ngàn ngôi nhà ở Huế. Như trăm ngàn người dân Huế. Cứ phải giữ gìn bề ngoài, che dấu bên trong. Nhìn những ô, những mẹ gánh rong, bùng thúng mà vẫn cứ bó thân trong chiếc áo dài. Những người con gái ra đường luôn dấu mắt, che mặt dưới vành nón lá cũng đủ biết. Những con người bình thường còn như thế huống chi một đứa...bất thường như tôi. Phải gắng bao nhiêu là sức lực mà che dấu sự thật của mình. Nên tôi thấy đuối hơi, thấy mệt mỏi vô cùng. Và muốn bỏ đi. Thằng bạn thân cùng cảnh ngộ đã thoát được Huế để vào Sài-gòn biên thư kể lể cho tôi nghe đời sống trong đó. Đất rộng người đông nên không ai biết ai, có gì chú ý tới ai "...Mình thấy nhẹ thở lắm Chí ơi..Dù vẫn không dám bộc lộ thân phận nhưng cũng không cần phải bó rọ, quần kín như khi sống ngoài nó đâu..Bạn cố mà xin với gia đình vào đây đi mà thấy mình không nói sai đâu..." Tôi đọc đi đọc lại hoài những lá thư của Huân mà ngậm ngùi, ao ước. Hiện Huân đã quen và..quan hệ với một người con trai ở Khoa-học.

Những lá thư cho biết hần đang hạnh phúc vì được sống theo bản năng thật của mình.

Còn tôi ở đây ? Chỉ biết khao khát thở dài. Anh Côn rồi anh Tâm. Hai người con trai đã làm rung động trái tim mới lớn của tôi khi xưa. Làm mở mắt những cảm giác thịt da cho tôi. Nên đã khiến tôi ghen tuông muốn chiếm hữu mà làm ra chuyện mang tội muôn đời với o Tím. Có lỗi với anh Côn. Sau đó còn bao nhiêu làm mỗi tình...câm tôi phải mang nặng trĩu trong tim mình. Mấy tên bạn học, mấy thầy dạy và một hai bạn hữu của các o ! Tôi âm thầm yêu, quay quắc thèm muốn và đau khổ mà câm nín. Đôi lần chịu hết nổi, tôi muốn làm cho nổ tung ra rồi tới đâu cũng được nhưng cuối cùng lại phải buồn bã lặng thinh. Không chỉ sợ gia đình, ôn mẹ, mẹ cha, tôi còn sợ dư luận của thành phố nữa.

"Ghê hờm nhóm miệng thì lành
Người ta nhóm miệng tanh banh cửa nhà"

Câu ca dao của người Huế nói về người Huế và để dạy cho người Huế biết thế nào là dư luận ở cái thành phố cổ kính này.

Và cuối cùng tôi cũng tốt nghiệp Sư phạm. Uy tín của ôn của cha tôi đã giúp tôi được dạy ngay Huế chứ không phải đi xa như một số bạn bè cùng khoá. Tôi ngậm kín sự thất vọng, đau khổ tuân theo lệnh ôn và cha đi lấy vợ.

Công Tăng Tôn nữ Cẩm Cúc ! Cái con nhỏ Cẩm Cúc ngày xưa o Tím hay cấp đôi, hay đem ra hăm dọa tôi nay thành vợ tôi ! Đêm tân hôn bắt chúc nhân vật Lâm Bình Chi của tiểu thuyết Kim Dung tôi uống say mềm để trốn chuyện động phòng. Một tuần lễ trắng mặt trên Đà-lạt đối với tôi là những ngày sống trong đày đọa. Chín tầng địa ngục ! Bây giờ đôi khi mở lại quyển album đã ố vàng màu năm tháng, nhìn những tấm ảnh chụp bên Cam-ly, Than Thở, đôi Cù tôi thấy ăn năn với vẻ rạng rỡ, sáng ngời hạnh phúc của vợ mình. Ngoài tôi, còn có ai nhận ra được nét vô cảm trên gương mặt của tân lang không ?

Vậy mà rồi những cố gắng hết sức mỗi khi chăn gối, gượng gạo lết lẻo lúc ái ân cũng làm cho vợ tôi thụ thai, làm mẹ được. Ba đứa con tuân tự chào đời. Ôn cười mãn nguyện nhắm mắt khi tôi vừa có đứa con đầu lòng. Sau đó làm mẹ cũng an lòng ra đi. Đây là hai điều an ủi cho tôi thật nhiều, giúp tôi đủ can đảm mà tiếp tục cuộc sống không bao giờ như ý.

Mọi thứ tưởng rồi cũng lặng lẽ trôi như con sông Hương mưa trong nắng đục ngang sau nhà. Hai năm sau khi đất nước hoà bình cha tôi qua đời trong một cơn xuất huyết não đột ngột. Tôi trở thành người đàn ông duy nhất trong gia đình. Gánh bao nhiêu là trách nhiệm nặng nề, mệt mỏi. Những thôi thúc về thân phận như chìm xuống tận cùng đáy sâu nếu không gặp lại Huân.

- Tớ về đây bụng ôn bà cha mẹ vô sống luôn ở Sài-gòn cho khoẻ. Kỳ vượt

biên thất bại xô khám năm tháng được thả ra dĩ nhiên làm việc..Giờ tớ phe phẩy buôn bán lật vật đủ ngày ba bữa cháo..bào ngư..Hề..

Huân xui tôi từ nhiệm theo hấn xuôi Nam kiếm ăn. Nói thiệt bạn đừng buồn cái nghề được "truyền khẩu" đáng buồn của bạn không đeo đuổi suốt đời được đâu .." Chiều hăm tám thầy giáo...tháo giày đi sắm Tết. Đêm ba mươi giáo chức.. dứt cháo đón Giao thừa " nghe thắm muốn chết.. Tôi ngần ngại đưa ý với mẹ, vợ vào Tím mà không ngờ hai người tuyệt đối chịu theo quyết định của mình. Chịu cho tôi bán một mớ ruộng đất của ôn mẹ để lại lặn lội đi theo Huân vào Nam buôn bán.

- Cậu cứ đi đi mà lo chuyện mưu sinh theo ý muốn...Ở nhà có o phụ một tay với mẹ thằng Chinh con Xuân lo trông lo ngoài, lo cho chị Tham...Đừng có vương bận chi hết hi...!

Đưa tôi ra bến xe o Tím đã cầm tay ân cần căn dặn. Nhìn o tôi đau quặn ruột nổi ăn năn. Niềm xấu hổ. Khi nào, lúc nào o cũng sát cánh, cũng làm một hậu thuẫn lớn cho tôi mà không bao giờ ngờ mình đang hết lòng với một đứa phản phúc, giả hình. Ba đứa nhỏ lao nhao cha đi Sài-gòn mạnh giỏi nhớ mau về nghe và mua quà trong nớ cho tụi con hí...! Cẩm Cúc không nói chỉ cười. Nụ cười ngày xưa đã điều đặn gửi qua bên kia đường cho tôi, mỗi ngày tan trường, trước khi rẽ vào cái cổng chè tàu xanh ngăn ngắt. O Tím biết chuyện tùm tùm ngâm nga :

" em tan trường về..anh theo đường về...chân anh nặng nề.. lòng anh nức nở..."

Tôi lau bầu phun nước bọt sức mấy mà nặng nề mà nức nở..Nếu o với con Tôn nữ biết lý do tui chậm bước ngang nhà Mẹ Hoàn chỉ vì anh Trầu, làm công, vẫn hay cời trần đứng cắt xén, gọt tĩa dây hàng rào bằng cây chè tàu xanh liệu còn ở đó toe toét hay ngâm nga ngâm ngỗng được nữa hay không.

Huân vẫn đứng là đứa bạn tốt như ngày xưa. Hấn tận tâm hướng dẫn tôi trong công việc phe phẩy mua bán cũng như hết lòng giúp tôi được..sống thật với bản chất của mình.

Đêm đầu tiên được tự do làm tình với một đứa con trai -đứng đường- cả người tôi run lên vì kích thích và sung sướng. Tôi đã mê man trong tận cùng cơn sướng khoái, ham hố tận hưởng từng phần nhỏ của khoái lạc. Thằng đi đực la lên :

- Cha nội này chơi bạo dữ vậy ta...Bộ mới được đi..lần đầu hay sao chớ..!

Thời gian ở Sài-gòn tôi tha hồ ngụp lặn trong thú vui xác thịt với đám thanh niên đứng đường cũng như -đôi khi- cả với Huân. Cả hai hào hển trên nhau và cùng tiếc rẻ đã để trôi qua một khoảng thời gian dài của thời mới lớn chỉ vì sợ sệt, che giấu. Tôi ngâm ngùi kể cho Huân nghe tình ý của mình với hai anh làm công -dĩ nhiên là giấu biệt chuyện o Tím- chuyện lén lút ngắm anh Trầu cời trần cắt rào mỗi ngày chuyện đứng ngăn ngờ ở bên đồ coi mắt cụ đóng khố lặn ngụp xúc cát bán cho vựa, chuyện giờ thể dục cứ cầu Trời cho thấy Hào cời trần khi ra sân..v..v..Huân cười hỏn hển :

- Trời trời đúng là "đồng bệnh tương lân" nghe.. Khi đó tớ cũng chết mê chết mệt ông Hào. Ngó cái bốt mực nơi núm vú trái của ông lua tua mấy sợi lông đen cứng mà thèm được quẹt môi quẹt má lên đó rồi chết cũng cam lòng..

- Ủ tui cũng mê hai vòng ngực như lực sĩ Nguyễn Công Án của thầy hết sức luôn...

Huân dụi dụi mũi vô lõm nách tôi :

- Tớ cũng có thời kỳ mê cậu dễ sợ luôn mà không dám hé răng... Tới khi biết tẩy nhau thì tớ lại trót mê thằng cha Phải lính địa phương quân nên nín luôn cho xong chuyện..

- Ui trời.. cha Phải hay đứng canh ở đầu cầu hỏi qua trận tết Mậu Thân phải không.. Thằng cha đen như ông táo có bịt hai cái răng vàng choé...?

- Chứ ai vô đây... Huân táy máy xuống dưới bụng tôi... Chả đem tớ qua ruộng bắp bên cồn đê chơi hoài đó... Sướng muốn chết luôn... Chính chả kể chuyện trong Nam và xui tớ kiếm mọi cách vô Sài-gòn mà.. giải phóng cuộc đời...!

Chuyện phe phẩy của Huân gặp khi thuận tiện kéo theo tôi vào hai người điều phất như điều thả trong mùa gió lớn. Hăm tậu được căn nhà khang trang đem cả gia đình vào Sài-gòn luôn. Tôi chỉ thắc mắc là song thân hẳn không nghe đề cập tới chuyện lập gia thất cho hẳn bao giờ. Có lần tôi hỏi Huân cười hehehe nói ông bà thấy tớ đã... lỡ thời rồi còn toan tính chi nữa chứ..!

Lợi nhuận tôi kiếm ra khiến gia đình tôi cũng nhẹ nhàng hơn trăm nhà khác trong thời kỳ khó khăn bao trùm khi đó. Tôi đi đi về về giữa Huế và Sài-gòn chứ không chịu nghe theo lời xúi bả của Huân mua nhà rồi đưa mẹ, đưa vợ con, o Tím vào Nam. Việc có không thể bỏ mẹ mà gia tiên như ở làng thôi cha truyền con nối được.

Đứng nơi gian giữa nhà, trước bàn thờ ôn mẹ và cha tôi xấu hổ tím ruột tím gan. Ở nơi thiêng liêng nào đó, trên cao, làm chi mọi người không ngó thấu hết mọi việc làm của tôi thời gian sau này. Không tưởng tượng được cái tính toán đầy hậu ý của tôi khi đã chọn giải pháp... một cảnh hai quē.

Đêm nằm cạnh Cẩm Cúc, tôi sượng sùng cầm tay vợ thăm dò :

- Mình có nghi anh lập chuyện... một cảnh hai quē hay không hí ?

Vợ tôi cười hiền lành :

- Khôn mô... khôn đời mô mà em nghi ngờ anh hết... Em tuyệt đối tin tưởng nơi mình... Mà khôn phải chỉ em thôi... mẹ, o Tím và mấy đứa nhỏ ai cũng tin tưởng tuyệt đối vô anh hết hí..!

- Anh cảm ơn mình nhiều lắm.. Không có mình không biết gia đình ni sẽ ra sao..

- Chi dị rứa.. Chi mà cảm ơn như người dưng kẻ lạ như rứa... Anh cứ hay khách sáo, lễ nghĩa ghê nơi luôn...!

Thời gian tiếp tục trôi qua. Bây giờ tôi đã vững vàng trong công việc của mình như một con buôn chính hiệu. Sau khi ba mẹ chết, Huân thu xếp tìm

đường thực hiện giấc mộng một thời gian dài đầu kỷ : vượt biên ! Và hẳn đã thành công. Ngôi nhà, Huân đồ tháo lại cho tôi khi thu xếp bỏ đi. Hẳn có mấy lần rủ rê nhưng tôi từ chối. Dầu không tình nhưng cái nghĩa nặng oằn vai, trong âm thầm tôi đang phản bội Cẩm Cúc và cũng chỉ cho phép mình được làm tới như vậy thôi. Chưa kể ba đứa con và mẹ tôi. Giao phó luôn cho nàng hay sao ! Và còn một món nợ tôi phải mang hết đời mình lao Tím !

Tôi cương quyết từ chối lời rủ rê lôi kéo của Huân :

- Cũng đã vào tuổi tam thập rồi Huân ơi...qua xứ lạ quê người phải làm lại từ con số không tổ chẳng kể cả ngôn ngữ tao ngại lắm..Thôi mi đi tới nơi tới chốn nghe..Nhớ giữ liên lạc với nhau như xưa nay là tao mừng rồi...!

O Tím đứng lên với tay lấy cái tô chỉ còn chút nước dùng nơi đáy, nói thêm nữa nghe..O múc cho cậu Chí thêm một tô nữa hí...? Tôi lắc đầu thôi o ơi con no căng bụng ra đây...không thu vô nổi nữa dù chỉ một muổng nước dùng hay một gói bún là bụng con sẽ nổ liên liên..! Mẹ lắc đầu cái tên ni đã già tra già đắng như ri mà vẫn còn lối nói năng y như con nít hí...Không thay đổi được mà...! Cẩm Cúc cười đầy đĩa bánh bột lọc lại trước mặt tôi ông xã thời thêm bánh đi..bánh của o với mẹ làm rằng mà khéo như rùa khôn biết nữa...Bột vừa dẻo vừa trong vắn vắt ngó thấy con tôm đỏ au bên trong là bắt thèm liên liên...nhai vô giòn rụm mê man cả mồm miệng...Răng o với mẹ hết bụng truyền nghề mà em vẫn khôn làm được mới chán chờ..! Tôi lắc đầu anh no lắm rồi bà xã ơi và ngó bàn ăn ê hề làm bộ..ngây thơ cụ :

- Tại sao mỗi khi con sửa soạn vô trong nớ là o với mẹ lại cho ăn toàn món Huế như ri hê ? Bún bò, bánh nậm, bánh bèo...gỏi gà..dầm nuốt..?

Thằng con lớn, đã vô đại học mà vẫn còn i-tờ ngơ ngác :

- Bào với mẹ e cha vô Sài-gòn không có món Huế ăn chứ chi nữa...Sợ cha thèm rồi cha nhớ nhà...!

Mẹ hẳn với tay cốc nhẹ đầu con :

- Khờ quá cha con làm nớt với mẹ với bào đó mà...Hơi sức mô mà trã lời cho mệt..Ăn đi tô bún nguội hết chừ...

O Tím cười ngất :

- Ủ ừ thằng cha của mi chuyên môn làm giọng ngây thơ bách diệp..Ui ui ngây thơ trăm lá...tra lắm.. Cứ nững nót...không biết ốt dột chút mô hết...Cái tên Chí ni...

Còn mấy hôm nữa là rằm nên trăng đã sáng, dọi xuống vườn một màu mát lạnh. Tôi đứng yên ngó qua cửa sổ nhìn cây cỏ, con đường lát gạch, tấm bình phong trước nhà đang ngập trắng màu trăng. Nghe đâu đây có tiếng guốc nhịp giòn như giọng cười đang hòa theo của o Tím. Tiếng mẹ lau bầu con gái con gung khi mô cũng gây náo như chợ Đông Ba đang họp..Chán cái con Tím ni quá là chán hí...!

- Ông xã đang làm thơ hí...?

Cẩm Cúc đi vào bật đèn lên nhưng tôi ra dấu dừng. Dừng làm trăng bị trên

bà xã ơi..Cầm Cúc cười nho nhỏ ui ui rằng hôm nay anh lại thơ thần lãng mạng như xưa hè...! Tôi quay lại, ánh trăng hắt vào căn phòng đầy bóng tối và vợ tôi vô tình đứng ngay vũng trăng nên cả người nàng, nhút lè chiếc áo cánh trắng bỗng sáng lên một nét đẹp không nói được. Tự dưng tôi thấy xúc động khi chợt nghĩ tới một hình ảnh...Và nhẹ nhàng tôi bước lại bên nàng...

- Đứng yên đó...Chịu anh chút đi mình...

Tôi nghe giọng nói mình thành dồn dập. Và hơi thở của Cầm Cúc cũng dồn dập nhận ra được từ cặp ngực trần phập phồng lên xuống. Ba lần sinh nở, nuôi con và đang sửa soạn bước vào tuổi ngũ tuần mà hai bầu vú nàng vẫn còn săn chắc, tròn trịa như cặp bình sứ. Hai núm vú to nâu hồng nhuộm mát ánh trăng, rõ ràng, đang se cứng sự kích thích. Tia nhìn tôi chậm rãi vuốt ve xuống vùng bụng có cái rốn sâu nhỏ rồi xuống phần bên dưới nằm giữa cặp đùi đang khép lại vì ngượng ngùng.

Trong khoảng tối vì quay lưng ra cửa sổ, tôi run run cởi bỏ quần áo. Đêm nay tôi không phải khổ sở nhờ tới bàn tay mình để đánh thức nó như bao nhiêu lần trước, mỗi khi..làm bốn phận. Dương vật tôi nở bung ra đầy kích động lẫn ham hố...

.....

Tối sáng Cầm Cúc vẫn còn thẫn thức và không ngớt lời nói cảm ơn tôi.

Suốt thời gian của chuyến bay, tôi ngồi nhìn qua cửa kính phi cơ ngó chập chùng mây trắng mà nghe tâm trạng mình cũng đang chập chùng trăm nỗi. Những giọt nước mắt và lời cảm ơn hạnh phúc cho biết Cầm Cúc đã chịu đựng sự đau khổ trong bao lâu nay. Đã hiểu, ở tôi, ái ân chỉ là một bắt buộc phải có, như thứ nợ nần phải trả mà thôi. Cho tới đêm qua cảm giác nguội lạnh trong tôi mới bỗng dưng bốc cháy. Mới có run động, đòi hỏi thật sự của xác thịt, đam đuổi của giao hoan.

Tôi nhắm mắt cười đau đớn. Hơn nữa đời người tôi mới bỗng tìm được sự đồng cảm trong tình yêu...bình thường nam nữ. Phải chăng ?

Chiếc taxi quen thuộc đưa tôi về ngôi nhà nằm trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, kín đáo. Anh Ba tài xế ngó tôi qua tấm kính chiếu hậu :

- Coi bộ thầy hai có vẻ mệt mỏi..Thời tiết ngoài đó xấu nên phi cơ bay không êm à...?

- Không có...chắc tại tối qua tôi không ngủ được...!

- Hehehe..nóng bụng phải không nè...Tui có mấy mồi mới toàn "cây tơ " không... chỉ mười bảy mười tám...Khi nào cần thầy hô cho tui một tiếng...Tối nay chẳng ?

- Vậy à...Được rồi khi nào khoẻ khoản tôi sẽ phone cho anh Ba..!

- Ô-kê...Bảo đảm với thầy hai...Sinh viên, học sinh không à...Ham ăn ham chơi nên muốn kiếm tiền để thỏa mãn nhu cầu vật chất...Đứa nào cũng ngon như múi mít vậy đó...!

Trong lúc phi cơ sửa soạn đáp cánh, tôi đã có một quyết định với chính

mình. Lặn vào Sài-gòn này sẽ lặn sau chót. Lặn cuối cùng. Tôi sẽ thu xếp nội thứ, bán ngôi nhà trong đây và thôi không đi đi về về nữa. Bề ngoài ngó vào, ai cũng nghĩ rằng tôi quá say mê thương trường nên cứ đeo đuổi trong khi, bây giờ, tại Huế cơ ngơi làm ăn tôi tạo ra cho Cẩm Cúc và vài người trong họ trông coi, quán xuyến cũng đã đủ bảo đảm cho đời sống gia đình nếu không nói là dư ăn dư để. Không ai ngờ chuyện ra vô hai nơi mua bán, thật ra chỉ là cái cớ. Tấm bình phong để tôi núp sau đó mà được sống đời sống thứ hai của mình. Đời sống thật của một người đàn ông đồng tính !

Tắm xong tôi nhẹ nhàng ngồi vào bàn mở cái computer lên như thói quen bao lâu nay. Khi vào tới Sài-gòn. Trong phần e-mail và phần chat có bao nhiêu là lời nhắn nhe, hò hẹn. Tôi xóa hết với ý nghĩ như một cương quyết làm sạch sẽ bản thân, chuẩn bị cho một đời sống trở lại bình thường như trăm ngàn người đàn ông bình thường khác. Thật tình, tôi dự biết sẽ không dễ dàng và giản dị như khi click "chuột" để xóa hết các lời mời gọi hẹn hò trên máy.

Sau bữa cơm chiều, tôi cho xe chạy loanh quanh không phương hướng để rồi cuối cùng bắt gặp mình hướng xe về quán cà-phê nơi hồ con rùa. Quán cà-phê tôi vẫn thường tới để tìm đối tượng làm quen rủ rờ, ăn chơi rồi cuối cùng đem về nhà để hành lạc. Thở mạnh một hơi tôi cho xe đi thẳng lên hướng nhà thờ Đức Bà rồi vào khu cây xanh bên hông giáo đường ngồi một mình.

Mất tôi bỗng chú ý tới cái băng đá nằm xa vào bên trong khu công viên. Có một cái áo trải rộng ra như để được phơi cho khô. Chắc là của một dân bụi nào vào đây tá túc. Nếu là lúc trước, tôi sẽ quan sát thêm để xác định áo sơ-mi đàn ông hay phụ nữ mà đoán kẻ sở hữu thuộc giống, cái nào. Thói quen học được của Huân từ xưa tôi vẫn đôi khi tìm đối tượng từ thành phần bụi đời, không nhà cửa... Đây là những đối tượng sẵn sàng bán mình để có được miếng ăn, cái sống mà không cần phải không e dè, làm bộ. Một bữa ăn ngon, một phòng tắm để được gội sạch và một số tiền là họ sẽ gật đầu liền không do dự.

Tôi lắc đầu như xua hết cái thói quen đang thúc mình đứng lên đi sâu vào trong, nơi chiếc băng đá có trải rộng một cái áo sơ-mi. Thôi thôi tôi đã quyết định với chính mình rồi. Với Cẩm Cúc và những giọt nước mắt đêm ân ái nữa. Tôi dợm đứng lên bỏ đi thì sau thân cây một đứa con trai nhô ra. Một đứa con trai mình trần, mặc cái quần bằng vải ka-ki xanh nhả nhúm có nhiều vết dơ. Hắn đi lại bên cái áo cầm lên giữ giữ, phỉu vài chỗ trên áo sau đó phơi trở xuống mặt băng đá. Đứa con trai tuyệt nhiên không hề quay nhìn về phía tôi một lần nhưng sao như đang thôi miên khiến tôi ngồi dính chặt một chỗ và nhìn chăm chăm hắn. Gương mặt dợm vẻ mệt mỏi, hốc hác và gầy nhưng nhìn ra hắn cũng khoảng tuổi thằng con út của tôi, mười sáu, mười bảy, dáng vóc cao lớn và vạm vỡ hơn thằng út nhiều. Tôi đã hiểu ra điều gì khiến mình không rời cái nhìn khỏi đứa con trai này được : thân thể đang để trần của hắn. Cả người tôi đã nổi gai lên vì bờ vai

ngang chắc nịch, vì hai vòng ngực nổi vun có hai đầu vú nâu nâu lồi như hai đốt tay út cùng vùng bụng thon cân đối sáu múi thịt với cái rốn sâu tròn trĩnh. Tuy có một khoảng cách nhưng tôi nhìn rõ được có những vết sẹo vắt trên hai bờ vai và vùng lưng đen rám của đứa con trai. Những vết sẹo như từ những lần roi mạnh để lại, có phải không ? Tôi nhíu mày bỗng thấy mình có chút thắc mắc về đứa nhỏ bụi đời này. Nhìn áo quần, màu da kẻ cả vóc dáng tôi đoán thằng nhỏ từ một vùng quê nào trôi dạt lên thành phố. Vì mưu sinh hay vì một hoàn cảnh nào khác ? Nhưng tá tíc trong công viên như vậy rõ ràng tình trạng hẳn không khả quan, chẳng khá chút nào rồi.

Lúc đó thằng nhỏ chợt quay lại và chạm trúng cái nhìn chăm chú của tôi, hẳn như hơi giật mình có chút bối rối, ngần ngừ rồi với lấy cái áo cầm trên tay cầm cúi bỏ đi sâu vào trong. Tôi dợm đứng lên muốn đuổi theo nhưng cuối cùng thở dài ngồi yên ngó dáng thằng con trai khuất sau những thân sao cao vút.

Suốt đêm tôi lẫn trở với hình ảnh của đứa con trai bụi. Trong tâm trí cứ rõ mồn một hình ảnh bờ vai ngang vạm vỡ với những vết sẹo vắt chông chéo. Vòng ngực vun lên khỏe khoắn có hai đầu núm vú...sao mà gọi thêm được ghé răng. Trí tưởng của tôi lần xuống khoảng bụng rồi xa hơn đi sâu vào phần khuất sau lớp vải ka-ki xanh bần. Ở đây tôi tha hồ tưởng tượng về vòi, thêm thất cuối cùng không chịu nổi phải vọc sâu bàn tay vào quần. Trong vũng đen đặc của đôi mắt nhắm kín tôi hờn hển nhìn thấy tám lưng có những vết sẹo của thằng con trai bụi đời rồi vòng ngực cuộn cuộn của anh Côn, anh Tâm... cái bớt đen lua tua những sợi lông cứng nơi đầu vú của huấn luyện viên thể dục.. dáng nằm phơi ra, hai chân dang rộng của một thằng đi đực...cái hậu môn banh rộng chờ đợi....Tôi ước người lên rên nhỏ để..xuất tinh !

Buổi sáng, những tia nước mát lạnh từ búp sen giúp tôi tỉnh táo nhớ lại quyết định mình đang muốn thực hiện. Tôi lấy xe đi tìm một "cò" về nhà đất. Buổi trưa cú điện thoại của gã tài xế taxi làm tôi mất giấc.

- Có mới mới nè thấy hai muốn chớ ? Còn dzình-chóong nghe thầy...Dưới quê mới lên đen đúa nhưng ngon lành bảo đảm không vừa bụng không lấy tiền ghen...!

Tôi bản thân từ chối, hẹn lần khác với lý do đang muốn bệnh. Cúp phone tôi nhíu mày tự hỏi có phải là đứa con trai bụi mình đã gặp trong công viên không ? Dưới quê mới lên ! Đen đúa ! Rồi hình ảnh về hẳn lại hiện ra. Mời mọc. Khiêu khích. Sau đó tôi thấy mình lấy xe đi thẳng tới khu công viên bên hông nhà thờ Đức Bà với vẻ dáo dác tìm kiếm.

Đứa con trai bụi vẫn còn ở đó. Vẫn gương mặt hốc hác, mệt mỏi. Vẫn cởi trần phơi cái áo sơ-mi sọc xanh trên băng đá. Và tôi vẫn đứng một khoảng xa tần ngần nhìn rồi thở dài im lặng dắt xe trở về.

Buổi sáng tôi thức dậy với cái rã rời còn lại của một đêm trăn trở vì hình ảnh thằng con trai bụi đời sau đó lại lần lượt liên tưởng tới những người cũ như anh Côn anh Lâm....để rồi thấy tiếc đầu hôm đã không nhắc điện thoại

gọi gã lái taxi tìm một thằng đi đực. Không phải thời gian này là thời gian cuối cùng tôi được tự do với Sài-gòn và bản chất thật của mình sao. Nếu cương quyết giữ những gì mình đã định thì khi trở về Huế xem như chấm dứt hết. Vậy sao không nạo vét chút gì còn sót lại ! Rồi tôi lại nghĩ tới thân thể thằng con trai và cuối cùng không chịu nổi phải oằn oại thủ dâm với mấy đĩa phim sex lúc nửa đêm về sáng.

Không khí sớm làm tôi tỉnh táo lại một chút. Săm soi mấy cây sứ Thái-lan đang trổ hoa đỏ thắm, tôi thấy có hơi tiếc khi không mang chúng về mảnh sân ngoài Huế. Nhưng phải nói dối với mọi người trong nhà là mua từ một vườn cây cảnh tôi thấy mệt. Dối trá che đậy đã chất chồng lớp lớp như rêu phong trên mái ngói nhà thờ, đã làm tôi nặng nề, xanh mướt cả lương tâm. Tôi không muốn đắp dày thêm nữa.

Không ai, trong gia đình, biết tôi mua ngôi nhà này và đã sống ra sao, đã làm gì ở đây. Cẩm Cúc, mẹ tôi vào Tím cứ suýt soa khi nghe tôi tả căn gác trọ mướn để trú ngụ thời gian ở đây : chật hẹp, nóng bức chỉ đủ kê một cái giường nhỏ và nằm sâu trong một con hẻm bụi ngày nắng, lầy lội tháng mưa dầm. Mẹ xót xa hay con cứ tìm mua một căn hộ khang trang chút đi...mình còn đủ khả năng mà..Tiết kiệm chi rứa mà phải chịu cực chịu khổ như ri...! Cẩm Cúc cũng kỳ kèo nếu mình không muốn đụng vào vốn liếng dành dụm em có thể gây cái hại gì...hay đem bán quách mớ nữ trang của em cho rồi...khôn khi mà đụng tới giữ chỉ tổ lo ra lo vào...sợ bọn trộm cướp một rứa thôi...Em đâu còn tuổi chùng diện nữa vòng xuyến làm chi...của hồi môn cho con gái vốn liếng cho hai thằng con trai thì em đã sắp xếp đâu vào đó rồi anh à...!

Tôi thở dài lấy mấy cái lá úa thả rơi xuống đất. Thiệt là xấu hổ cho bản thân mình không biết bao nhiêu mà nói được.

- Ủa thầy hai thức sớm dữ vậy sao...?
- Dạ chào bác..Bác cũng thức sớm lắm...!
- Già rồi đâu ngủ nghê gì nhiều nữa...Ủa thầy có một mình thôi sao ?
- Dạ..?

Tôi ngạc nhiên ngó ông hàng xóm sát rào. Ông già sửa lại cặp kính cười cười :

- À tui muốn hỏi mấy cậu thanh niên hay về đây với thầy đó mà...Mấy ngày nay không thấy có người nào hết nên hỏi thăm thôi...!

Tôi nóng ran mặt mày, luống cuống tay chân và bỗng muốn nổi giận. Thì ra ở đâu cũng có những con mắt tò mò hay rình rập, soi bói vào đời riêng của người khác hết. Đưa tay lên nhìn đồng hồ, tôi cố làm bộ kêu lên :

- Ô sắp tới giờ hẹn...Xin lỗi bác tôi phải đi có việc...Chào bác...!

Ngồi thật lâu trong quán điểm tâm, cuối cùng tôi lại nhận ra mình đang đi về phía Vương-cung Thánh đường. Lễ sáng Chúa nhật đang tan người xe nhộn nhịp. Rẽ vào khu công viên chỗ băng đá cũ. Đứa con trai không có ở đó nữa. Tôi thất vọng đứng tần ngần một lúc rồi quay ra ghé vào quán cà phê thường ngồi. Kêu ly nước xong tôi nhòm người lên khi nhìn ra chỗ

hồ nước giữa công trường. Thằng con trai bụi đời đang ngồi ở đó. Và rồi nó như mệt mỏi nên nằm dài ra, một tay vất lên trán như che ánh sáng hay có những suy nghĩ gì nhiều lắm. Tay kia đặt lên bụng.

Tôi bỗng thấy mình run lên một cảm giác không nói được và cứ trần trụi ra hồ nước. Những tia nước phun lên trắng xóa và thằng nhỏ nằm yên ở đó, áo sơ-mi sọc xanh, quần ka-ki xanh nổi bật giữa giòng xe cộ tất bật ngược xuôi. Vô tình.

Nuốt khó khăn chút nước bọt để quyết định. Tôi dần ly nước lên tờ giấy bạc hít mạnh, đứng lên rời quán cà-phê đi mau về phía hồ nước. Thằng nhỏ vẫn nằm yên như không nghe bước giày tôi tới sát bên. Tôi cúi nhìn gương mặt gầy tóp xanh rớt của hắn. Đôi mắt vẫn nhắm kín không mở ra. Hắn đang ngủ hay hôn mê. Vẻ xanh xao như vậy có phải hắn đang đau ? Tôi ngần ngừ thoáng nhìn lên chung quanh rồi e dè đặt tay lên trán hắn. Lạnh ngắt !

Ngay lúc đó thằng nhỏ mệt mỏi mở mắt ra hấp háy nhìn. Chạm trúng nụ cười thân thiện của tôi hắn ngồi bật dậy về ngơ ngác. Tôi ngồi xuống bên cạnh, vỗ vai hắn thân mật hỏi :

- Làm chi mà nằm dài ra đây như thế hả...?

* BỤT

Khi hiện ra cho Tấm, Bụt mỉm cười hiền từ hỏi :

- Tại sao con khóc ?

Còn "Bụt" đang hiện ra cho tôi lại hỏi :

- Làm chi mà nằm dài ra đây như thế hả...

Âm hưởng giọng nói nghe nặng nề. Tôi gắng gượng ngồi lên nhưng cuối cùng cũng phải nằm trở xuống phều phào...đói...cháu...đói quá...Có chút ngạc nhiên nhưng liền đó có lẽ nhận ra nên..người đàn ông, xuất hiện trong lúc tôi đang hoàn toàn kiệt lực, thất vọng như hình ảnh một ông Bụt, vội vàng đứng lên :

- Em chờ tôi một chút...!

Tôi nhắm mắt lại đi trong tiếng hỗn độn của xe cộ đông đúc ngoài kia..tiếng những giọt nước ào ào rơi trên mặt hồ...tiếng gió thổi qua..và không biết mình đang chiêm bao hay đang tỉnh. Có phải đã có một ông Bụt đã hiện ra và biểu chờ khi nghe tôi kêu đói. Nhưng Bụt trong cổ tích chỉ cần gõ nhẹ cây gậy trúc trên tay là phép màu hiện ra cứu giúp cho Tấm đâu cần phải chờ đợi...Tôi liếm cặp môi khô khốc của mình muốn ngồi lên tìm nước thì một cánh tay đã xốc tôi dậy.

- Uống chút sữa đi em...Uống sữa đi cho tỉnh táo rồi sẽ ăn...có cả thức ăn cho em đây...nhưng ăn ngay khi này không tốt đâu...

.....

Khi nhìn thấy tôi có vẻ như không đủ với ly sữa nóng đầy và hai gói xôi, "Bụt" mỉm cười được rồi chờ em khỏe một chút tôi sẽ mời em ăn nữa..Ồ

đây tìm được xôi làmay mắn rồi em chỉ ăn cho tỉnh người cái đã..Tôi ngược ngịu lấp bắp nói cảm ơn vàngửi hình như tôi đã nhìn thấy "Bụt" ở đâu rồi nếu không nhận lầm. Cặp kiềng trắng. Gương mặt hiền lành có hàng râu mép lấm tẩm bạc. Những sợi tóc trắng hai bên thái dương nữa. Tôi chột đau nhói trong bụng. Mái tóc vàhàm râu điểm bạc nhắc tôi nhớ tới ông nội. Vàcó phải vì vậy nên tôi cứ tưởng đã gặp được người đàn ông này ở đâu rồi không. Chắc ly sữa nóng uống vội vàng đã làm mồ hôi tôi vã ra trên trán vàlưng. Tôi lấy tay áo quẹt trán sượng sùng lúng túng tránh cái nhìn chăm chú của ông ta :

- Em khóc à?

Câu hỏi giống như một nhát cuốc bừa mạnh làm bề ra bờ đất ngăn chặn bao tủi cực mấy ngày nay, nước mắt tôi tuôn ra ướt má dù miệng rắng méo mó cười, lấp bắp :

..Tui..em..lau mồ hôi...

Người đàn ông để yên cho tôi khóc, chỉ thở dài lắm bầm..mồ hôi...nước mắt..Tôi cũng không hiểu rõ ông ta muốn nói gì, cố gắng nín khóc nhưng không sao kiềm hãm được chỉ còn che dấu bằng cách gằm mặt xuống. Một khoảng không rõ bao lâu, "Bụt" mới lên tiếng :

- Thôi em..khóc nhiều quá không tốt đâu..Tôi hiểu em có bao nhiêu chuyện đau lòng nhưng khóc cũng chỉ giải tỏa được phút chốc thôi..

Lúc đó một chiếc xe díp có hai người công an đi ngang, hơi ngừng lại nhìn vào. Tôi run lên cố làm tỉnh ngó lơ theo một chiếc xe máy có đứa con trai mặc cái áo màu đỏ tươi. "Bụt" đứng lên vỗ nhẹ vai tôi :

- Bây giờ tôi mời em đi ăn nhé..Ly sữa với nắm xôi chắc đã tiêu hoá sạch rồi đúng không..?

.....

Rồi như mớ tiếng động hỗn độn, lòng bùng nhả ra từ bao nhiêu làthứ xe máy, xe hơi ngược xuôi chen chúc trên những con đường queo ngang rẻ dọc người đàn ông chở tôi đi qua, tôi không nhận được rõ ràng được điều gì hết ngoài chuyện cố ôm chặt ông ta vì sợ té. Người đàn ông cầm lái một tay, tay còn lại đôi khi vỗ nhẹ nhẹ lên mấy ngón tay lòng cứng nhau của tôi.Tạo cảm giác nhột nhột không thấy dễ chịu. Xe ngừng trước một tiệm ăn, rồi tôi thấy mình ngồi đối diện ông ta. Rồi bữa cơm ngon lành với bốn năm món chiên xào dọn ra. Tôi cố gắng nhưng vẫn không kiềm chế được cái đói nên ngấu nghiến trong khi ông "Bụt" ăn rất ít. Vừa nhai, nuốt tôi vừa thật tình kể hết mọi chuyện đã xảy ra với mình theo những câu hỏi ân cần cần từ nơi "Bụt". Ông thở mạnh :

- Cũng may...nếu không.. thật tình không biết rồi em ra sao nữa..

- Dạ...

- Em bỏ đi cũng đúng thôi...Không quan hệ máu mủ vàngười ta lại không thương yêu chi hết..nếu không nói làghét bỏ, hành hạ trăm điều..

Tôi nuốt miếng cơm chột nghẹn cùng cùng những giọt nước mắt chực tuôn

một cách khó khăn vào bụng. Không biết nếu nói ra việc tôi lấy tiền bạc và chiếc xe đạp của anh em thằng Tùng, đem bán, ông ta sẽ nghĩ như thế nào. Có thái độ ra sao với tôi. Có còn tốt với tôi như này giờ hay không và hớt lác có còn hăng hái đề nghị đem tôi theo về nhà tạm trú rồi sau đó sẽ giúp cho tôi tìm được một công việc làm. Tôi căn môi thấy may -phải không- là đã không kể ra sự việc này. Mà cũng lạ, ông "Bụt" cũng không hề hỏi, không thắc mắc bằng cách nào tôi đã lên được thành phố và sống bao nhiêu ngày qua. Ông sửa lại cặp kiếng trên mũi, ngó tôi chăm chăm chờ đợi :

- Em thấy thế nào...Có chịu về ở tạm nhà tôi không...? Đừng lo tôi chỉ ở đó có một mình thôi không còn ai khác..Tôi hứa sẽ tìm cho em một việc làm thích hợp...Ở đây tôi quen biết nhiều lắm...Tin tôi đi..!

- Dạ...

- Dạ là thế nào...?

- Dạ..tùy theo..bác...!

- Bác ?

- Dạ..?

Tôi ngơ ngác. Ông ta chợt như nhớ ra cười lớn xua tay à không có gì xưng hô không quan trọng...Này ăn cho hết luôn phần canh đi em, còn một chén chứ mấy..Tôi lại nghen ngào nhớ tới ông nội. Ăn hết tô cơm đi con..con trai phải ăn uống mạnh mẽ như voi phát mía như quạ mổ bấp mới được...Ăn nhiều mau lớn rồi đi kiếm tiền về nuôi nội chứ...! Nội ơi ! Có phải trên Trời nội đã linh thiêng xui cho con gặp được ông bác tốt bụng này. Có phải nội muốn ông thay nội mà thương yêu, giúp đỡ cho con không ? Đây có phải là một ông Bụt hóa hình để giúp đỡ cho con hay không ?

Nhà của "Bụt" nằm sâu trong một con hẻm. Có lầu. Đẹp và rộng. Tôi chùn chân trên nền gạch sạch bóng mát lạnh. Nhà trên thành phố thật khác xa dưới quê. Tôi chóa mắt trước những cái ghế bọc nệm dày -nằm chắc là êm lưng ghê lắm- bàn kiếng, tủ kiếng, truyền hình lớn gấp mấy lần của chú ba. Ngay lúc đó cái điện thoại màu đen để trên đầu cái tủ thấp reng lên từng hồi. "Bụt" tới nhắc ông nói chuyện xong quay lại cười với tôi, vẫn còn đứng ngay cửa ra vô :

- Này vô nhà đi chứ...Nhà chỉ có mình..anh thôi nên em cứ tự nhiên đừng e dè..Đi tắm đi rồi chờ anh về đi ăn cơm..Anh có việc phải đi ra ngoài một chút...Cứ tự nhiên đừng ngại gì cả..Chờ anh về nghe..Đừng bỏ đi mất đó..! Ông đưa tôi đi vào trong chỉ nhà tắm lát gạch trắng tinh rồi dắt lên lầu mở cửa căn buồng rộng có một cái giường nệm lớn :

- Nếu mệt thì lên đây nằm nghỉ...Đây là phòng ngủ của anh...Phòng bên kia không có giường chi hết nên em cứ tạm nghỉ phòng anh vậy...

Trước khi đi ông nhắc lại lời căn dặn là chờ ông về đừng bỏ đi. Tôi dạ nhỏ với ý nghĩ bỏ đi đâu bây giờ ở một chỗ lạ hoắc như vậy..Và nếu có, tôi chỉ

chạy trốn những người ác độc thôi. Chắc không ai ngu dại mà bỏ trốn Bụt hết..! Có thể trốn tránh người đã tốt bụng cứu giúp mình hay sao ! Trước đây, bao nhiêu lần tội bạn chần trêu đã xúi tôi bỏ nhà đi nhưng tôi không thể làm được chỉ vì còn có ông nội và tình thương yêu của ông dành cho mình.

Hai mắt tôi lại cay cay nên tôi lắc mạnh đầu cố gắng không nghĩ tới nữa quày quã đi vô nhát tắm cởi bỏ quần áo để tắm rửa cho sạch sẽ. Sau đó tôi hì hục giặt bộ đồ của mình. Bao nhiêu lâu nay nó chỉ được giặt bằng nước ở cái hồ vậ hơi trên băng đá nên những vết dơ bám chắc vì không có xà-bông để tẩy đi. Tôi vô nhà bếp mở đại mấy học tủ tìm được sợi dây ni-lông đem căng trong nhát tắm để phơi bộ đồ. Với tình trạng trần truồng như vậy tôi không thể bước ra sân trước hoặc phía sau để phơi được. Và hình như trước khi đi, ông "Bụt" cũng đã khóa bên ngoài.

Tôi thấy chạnh lòng khi nghĩ rằng ông đã cẩn thận để tôi không thể thừa dịp trộm những thứ trong nhà rồi bỏ trốn mất. Hai mắt lại thấy cay xé. Nhưng nghĩ cho cùng cũng không thể trách ông "bụt" được. Đâu thể bắt ông tin tưởng vào một đứa xa lạ không nhà cửa, không tiền bạc và đang đói lên khát xuống như tôi rằng sẽ không làm những chuyện xấu này. "Bần cùn sinh đạo tặc" tôi vẫn như nghe rõ ràng bên tai giọng rít như rắn hổ của thiếu Ba hay lời lẽ chua như dấm Tiều của cô năm mỗi khi trừng phạt tôi về tội.. "ăn cắp" ! Nhưng -tôi lắc mạnh đầu- đâu thể để cho người đàn ông tốt bụng, hiện thân một ông "Bụt" này có cùng những suy nghĩ, cùng quan niệm với bọn xấu xa, độc ác là chú thiếu Ba hay cô năm, bần nội được. Tôi thở dài cảm thấy mình có lỗi vì sự gán ghép này và với lấy cái khăn lông còn ướt quần ngang bụng đi trở ra chỗ phòng khách. Ngồi phệt xuống nền gạch bông, tôi hơi rùn mình vì cái mát lạnh của những viên gạch sạch bóng xuyên qua làn khăn lông ấm ẩm nước chạm vào da thịt. Nhưng cái ghế nệm rộng, dài và những thứ ghế lớn nhỏ khác đặt rải rác ngó sang quá, đẹp quá khiến tôi không dám ngồi lên sợ sẽ làm dơ, làm lấm.

Vòng hai tay ôm hai gối, tôi quan sát chán chê mọi thứ rồi cắn môi bần thần suy nghĩ, thắc mắc tại sao chỉ có một thân một mình mà ông "Bụt" lại ở trong căn nhà rộng rãi hai tầng cao đẹp như vậy ? Chỉ mỗi một mình sao ông lại sắm bao nhiêu là bàn, là tủ, là ghế lớn có nhỏ có như vậy ? Và tôi thở ra khi bỗng liên tưởng tới căn nhà lá lụp xụp của gia đình con Xênh. "...Xì nhà...nhà...mẹ gì cái chòi thì đúng hơn...mỗi khi chun vô chun ra phải cúi đầu không thôi đội luôn cái nóc..." Cô năm trề môi. Thiếu Ba cười.. " cái chuồng gà đấ của ba thằng Tùng còn ngó cao ráo sáng sủa hơn đó cô út à..Trời Phật ơi thời buổi này mà còn có thứ người nghèo xơ xác như vậy mới thuộc chuột chớ...Bởi con cái có học hành gì nổi...hổng chần bò thì cũng chần trêu thôi..Ăn ở như vậy mà cứ để như heo..Thiệt nhà cha chín Sáng đúng là cái chuồng heo với con heo nọc, con heo nái và năm con heo con lớn nhỏ.." Lăn nghe được những lời ngồi lê đôi mách của hai người đàn bà, tôi đã tức tối nghĩ còn căn nhà nền đúc cao tới ngực này đúng là một

ồ rắn độc..ồ bò-cạp..ồ rít..với bao nhiêu làn độc giết người. Cũng may tôi đã can đảm bỏ đi không một chút lưu luyến. Nuôi tiếc.

Môi hơi khô tôi lò dò đi vô nhà bếp mở cái tủ lạnh màu trắng tinh lấy chai nước uống. Trước khi rời nhà "Bụt" đã chỉ cho tôi căn kẻ mọi thứ khi tôi cần. Ông cười hiền lành có nhiều thứ nước ngọt em cứ lấy mà uống đừng ngại...đừng sợ...Bây giờ coi như em là người ở đây rồi...Hiểu không..! Tôi nghen ngào cảm ơn, mắt ngó xuống những ô gạch vuông màu đen đỏ, xen kẻ nhau, đang nhòe đi. Tuy tôi muốn dấu nhưng ông vẫn nhìn ra nên giọng bùi ngùi vừa vỗ vỗ vai tôi :

- Đừng khóc nữa hỉ...Con trai khóc nhiều quá sẽ làm yếu đuối mình đi...không tốt đâu em à..!

Chỗ kê cái bàn mặt kiếng chữ nhật với sáu cái ghế bọc nệm màu nâu chắc là để ngồi ăn cơm, có để sát vách một cái ghế dài đánh véc-ni cùng màu với bộ ghế ăn. Tôi tới ngồi rồi mệt mỏi nằm luôn lên. Dù không có lót nệm nhưng vẫn êm ái hơn mặt băng đá chỗ ngồi nhà thờ màu hồng nhiều. Tôi thở mạnh ra lấy hai tay lót đầu nhắm kín mắt rồi thỉnh thoảng mở ra xoay ngó chung quanh. Làm lại mấy lần để thấy vẫn là căn nhà bếp rộng có cái tủ lạnh trắng, có bàn kiếng, có ghế nệm nâu..v..v..và trên tấm tường đối diện chỗ tôi nằm tấm lịch có hình một cô gái thật đẹp vẫn ngó tôi cười thân mật. Tôi biết chắc là mình đang sống trong sự thật chứ không phải chiêm bao. Tôi sung sướng cười ngại ngùng với cô gái trên lịch vừa nghĩ tới con Xênh. Nếu được uốn tóc, ăn diện như cô này rồi dắt đi chụp hình không biết Xênh có đẹp như vậy không ? Hay cũng vẫn chỉ là "...thứ đồ chặn trâu chặn bò.." như lời chửi của anh em thằng Tùng, Bách ? Tôi cau mày vỗ vỗ trán bực bội sao mình cứ nghĩ tới, nhớ tới mấy đứa khôn nạn này. Phải ráng mà quên chúng đi chỉ để đầu óc mình nhớ tới ông nội, nhớ những người tốt bụng như là nhớ tới con Xênh thôi. Lót tay trở xuống đầu tôi nhắm mắt tập trung ra gương mặt của ông nội rồi gương mặt con Xênh. Tôi nhìn ra nụ cười sung sướng mừng rỡ của con nhỏ ngày tôi trở về với một con người khác, một thằng Nghi hoàn toàn khác lúc xưa. Như lời hứa ông "Bụt" sẽ giúp tôi kiếm ra một việc làm để nuôi thân vừa dành dụm cho ngày mai. Khi đầy đủ tôi sẽ về quê kiếm con Xênh xin ba má nó, chú thêm chín, cho cưới Xênh làm vợ. Tôi...tôi cũng sẽ trả lại số tiền cho anh em thằng Tùng, đền lại chiếc xe đạp cho chúng nó. Và tôi sẽ mua một con heo quay thiệt bự để đem ra mộ ông nội cúng xin tha tội đã không chịu tang, không đưa ông trong giờ phút cuối...Tôi sẽ..tôi sẽ..Ôi bao nhiêu là thứ để làm cho ngày trở về nhưng chắc chắn tôi sẽ không bao giờ ra tay...trả thù bà dì ghẻ ác độc và đứa em tàn nhẫn, như con Tám đã làm đâu. Như lời nội dạy, tôi sẽ bắt chước Thạch Sanh, tha tội cho Lý Thông. Tội lỗi của hắn đã có Trời ở trên cao...trừng phạt. Vang vang bên tai giọng ông nội vẫn nồng hơi rượu, thật hiền lành "...Lưới trời tuy thưa nhưng không lọt được một mảnh lông hồng đâu con à...Và Bụt chỉ hiện ra cứu giúp kẻ hiền...người lành mà thôi..."

Tôi sung sướng đuối thẳng hai chân làm cái gút khăn vắn bụng vuột ra nhưng làm biếng buộc lại vì giấc ngủ đã chìm sâu tôi vào bao nhiêu là hình ảnh về một ngày mai sau khi được ông "Bụt" hiện ra cứu giúp....

.....

Chắc Bụt đã làm phép nên chú thiêm Ba, cô năm và luôn bàn nôi thiết hiền lành. Anh em thằng Tùng, thằng Bách cũng vậy. Mọi người kéo ra mừng rỡ đón tôi. Khi nghe tôi sung sướng hỏi ông nội cô năm cười toe toét " Nội đang nhậu ngoài cây rom kìa....Hôm con đi tới giờ ông cứ ra đó ngồi chờ con về.." Bàn nôi cười lấp lánh mấy cái răng bít vàng ra đi con...ra cho ông gặp lại thằng cháu đích tôn của ông nghe...Thiết cảm ơn Trời ơn Phật đã phù hộ cho con chịu về với ông bàn nôi đó con..

Tôi hồi hải chạy ra gốc rom. Nội không uống rượu mà đang lúi húi đào lên một cái hủ. Thấy tôi nội cười, chòm râu lấm tấm bạc lắt phất cha bầy đi đâu mà mát biệt vậy hả..? Một cái hủ đất nhỏ mà trong đó nội lôi ra không biết bao nhiêu là thứ vàng vòng, quần áo...Nội để dành cho bầy cưới vợ đó nghen...Kìa lại khóc nữa hả...Thiết bầy tẻ quá mà...Đàn ông con trai gì sao dễ khóc như vậy chứ...! Tôi mếu máo nội ơi...ông nội ơi...không bao giờ con còn khóc nữa đâu..Không bao giờ nữa đâu..Có nội có..ông Bụt lúc nào cũng thương yêu giúp đỡ, che chở cho con mà...Con sẽ không bao giờ khóc nữa đâu...

Rồi quẹt sạch nước mắt tôi thấy trước mặt mình là con Xên đang cười tươi và đẹp không thua cô gái trên tờ lịch. Nó hỏi tôi sao dám cưới tui mình vui như vậy mà anh lại khóc chứ ? Ai cũng thương anh hết đâu còn ai đánh đập, hành hạ anh nữa đâu...! Tôi nghẹn ngào ừ ừ từ nay không khóc nữa...hứa với ông nội rồi...hứa không bao giờ khóc nữa hết...Xên vói tay vắn nhỏ cây đèn trướng vệt ừ đêm tân hôn mà khóc là không nên nghen...Má nói như vậy..Con nhỏ đẩy tôi nằm xuống giường và chồm lên hun tro trát mặt...lên khắp mình mẩy tôi...Nhưng sao thân hình gầy gò của Xên lại nặng như vậy và hơi thở con nhỏ như nồng mùi rượu...Bàn tay nó sờ soạng trên vòng ngực tôi bóp nắn thật đau đến nỗi tôi vùng vẫy né tránh...Xên hôn hên rên rĩ :

- Cho anh thương...cho anh thương...Ngoan hỉ...cho anh thương chút nghe.....

Mùi rượu thật nồng khiến tôi muốn ngộp dãy dựa mở mắt ra. Ông "Bụt" ! Là ông "Bụt" chứ không phải Xên, đang nằm đè trên người tôi. Ông ta...ông ta...người đàn ông cũng trần truồng như nhộng. Miệng hôi nồng mùi rượu. Hai bàn tay đang xoa mạnh lên hai vòng ngực của tôi rồi vùi vô hai lổm nách phơi ra vì tôi gối hay tay dưới đầu. Người đàn ông làm những động tác giống y như con Xên mỗi khi hai đứa gần nhau. Phần dưới bụng ông ta ép sát vào của tôi vừa cọ sát mạnh...

- Làm gì kỳ vậy...Ông làm gì vậy...

- Anh thương em mà...Chịu anh chút đi em trai...Anh thương em mà...

Tôi rùn mình, giận dữ cố gắng đẩy cái thân thể không một miếng vải ra nhưng "Bụt" đã chụp hai tay tôi ấn mạnh xuống kèm chặt. Ông ta vẫn không ngừng cọ sát phần dưới vào tôi và không ngừng giọng như rên rỉ...anh thương em...anh thương em...cho anh chơi em đi mà...cho anh chơi anh đi..Mùi mồ hôi, mùi rượu làm tôi muốn mửa lần muốn ngộp. Những ngày đói vừa qua khiến tôi không còn sức lực và cơn giận lần góm tởm khiến tôi hụt hơi. Muốn như tắt thở. Rũ liệt không vùng vẫy nổi nữa. Tôi xuội lơ chỉ còn ráng rướn được cổ lên há hốc miệng thở dốc. Ông "Bụt"... "Bụt" của tôi chắc tưởng tôi đã chịu theo nên buông hai tay tôi ra rồi Chuỗi người xuống vùi mặt, chúi mũi, ấn môi vô đám lông cùng cái giống, do cọ sát, đang cương cứng của tôi. Tôi thót người, đau oằn bụng khi ông ta dồn nó sâu vô miệng bắt đầu...bú mút. Trời ơi ! Cả mình mấy tôi rã rời, đầu muốn bể tung ra vì không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Người đàn ông tốt bụng. Ông "Bụt"...Đã nhiều lần tôi nghe mấy đứa chung quanh bàn tán chế nhạo về chuyện này. Thằng nhỏ bán vé số bên hông nhà thờ cũng đã nói cho tôi nghe. Nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ hay tin rằng có thật chuyện hai người đàn ông có thể...chơi nhau được. Có thể làm được những hành động như vậy với nhau.

Vậy mà bây giờ, người đàn ông này..Kể tôi đã tin tưởng, đã nhìn thấy rõ là hình ảnh một ông tiên, một ông bụt sáng rạng, nhân từ hiện ra để đem tình thương che chở, cứu giúp tôi. Đã được thấy rõ là hình ảnh của ông nội kính yêu có mái tóc, hàng râu lấm tấm bạc, đôi mắt và nụ cười hiền lành..Ông ta...ông ta đang làm được cái trò dễ sợ, khó tin như vậy với tôi. Đang trần truồng như con nhộng và hôn hên, vô vập bú lấy bú để cu tôi. Ông ta vói hai tay lên lại xoa nắn hai vòng ngực tôi rồi vân vê hai đầu vú và bất ngờ bóp chặt, nhéo mạnh. Tôi kêu lên đau đớn lần tức giận vừa hất hai bàn tay góm ghiec đó vừa đẩy mạnh cái đầu điểm bạc ra khỏi hai đùi và vào chân đạp người đàn ông té ngổ xuống nền gạch bông.

- Chi rứa... Chi rứa..Răng lại làm như rứa hỉ...?

Tôi không hiểu ông ta nói gì mà cũng không cần hiểu, loạng choạng ngổ lên để đi vô nhà tắm mặc lại bộ đồ. Tôi phải ra khỏi căn nhà đẹp để này ngay lập tức. Nó cũng chứa những người đáng sợ, đối xử với tôi đáng sợ không thua gì những người trong ngôi nhà tôi đã sống thời gian qua. Nhưng... tim tôi thắt nghẹt lại....những người kia..chú ba..thiếu ba hay cô năm hoặc bàn nội..kể cả anh em thằng Tùng...họ tàn ác..đánh đập...ghét bỏ tôi ra mặt chứ không dễ sợ như người đàn ông này..Đã giả dạng một ông tiên..một ông Bụt tốt bụng, nhân từ để gạt gẫm tôi cho mưu đồ đơ dáy, xấu xa của ông ta.

- Em..erm...chi vậy...Đi mô rứa...Em...nì...

Người đàn ông cũng đứng lên, lấp bắp nói. Tôi quay lại cầm hờn ngó và cơn giận càng ngùn ngụt khi nhìn thân hình trắng trẻo, mập mạp không một miếng vải che của hắn đang xông lại như muốn ôm tôi vật xuống lần

nữa.

- Tránh ra...!

Tôi hét lớn vừa lùi tới ngay chỗ bếp. Lưng tôi chạm vô những miếng gạch bông lạnh ngắt cản bệ bếp. Người đàn ông không nao núng vì tiếng hét của tôi vẫn xông tới miệng cười..chỉ vậy...chỉ vậy hi...khi không răng lại nổi giận chơ...Cho anh thương mờ...anh thương em từ lúc mới thấy em chỗ công viên..Mê chết được hí...Nên mới muốn được ân ái với em...nên mới muốn đem em về chỗ ni đó...Cho anh chơi đi...cho ấy đi hi...Vừa nói lão vừa làm cái động tác như lúc..."ân ái"..khiến cái dương vật dong đưa..giật giật...Tôi xoay mặt vô bếp ụa lên muốn ới thì lão đã tới sát ôm ghì lấy và như muốn ấn cu lão vào giữa khe hông tôi.

- Banh ra đi...Banh ra đi...anh chơi một cái hí...Cho anh chơi rồi anh thương anh cho em ở đây...kiếm cho em việc làm nghe...Ngoan đi..ngoan đi..

Lại hứa hẹn cứu giúp.. lại muốn tôi xem lão như một ông Bụt...Tôi giận và tức tới uất lên xoay người toan đâm vào gương mặt giả nhân giả nghĩa một đâm hết sức lực cho hả cơn. Ngay lúc đó mắt tôi chạm trúng một giàn dao giắt trên kệ bếp..không suy nghĩ tôi chồm tới rút một rồi xoay người vung lên đâm tới tấp vào người đàn ông.

.....

* SAO CON KHÓC

Người ta nhanh chóng tìm ra tôi đang trốn trong nhà của Xênh. Khi người công an còng hai tay tôi, Xênh đứng yên nhìn. Ráo quánh không một giọt nước mắt. Nhưng ánh mắt Xênh đã nói lên hết sự đau đớn thương xót. Nó bước tới bên cạnh tôi :

- Em hứa...không em thề với anh sẽ bằng hết sức không để cho con tụi mình cực khổ như ba nó...Anh yên bụng mà tin ở em...Em sẽ che chở lo cho con mình bằng chính sanh mạng của em....

Bị đẩy lên xe tôi cố ngoáy nhìn lại. Xênh đứng đó mái tóc bơ phờ, cái áo đen mốc, mấy miếng vá nơi vai nơi khuỷu tay, che cái bụng ngó thấy đã lúp lúp. Đứa con của tôi trong đó. Đứa con cho tới khi trở về trốn lánh tôi mới biết có. Và cũng sẽ không biết còn được cơ hội nhìn thấy nó ra đời hay không. Nước mắt trào ra tôi bật khóc. Người công an ngồi đối diện ngó tôi lạnh lùng :

- Giết người..cướp của.. thì phải đền tội thôi ! Oan ức lắm à..tại sao còn khóc...nữa...! !